

บทนำ

“นะคะ มันจะทำให้ล๊อบบี้โล่งขึ้นเยอะเลย เชื้อแพรวสิ”

คนออกแบบเท้าสะเอวบอกวิศวกรระบบประจำโครงการที่เอาแต่ส่ายหน้าปฏิเสธทำเดี่ยว แต่คนพูดก็ไม่ย่อท้อ พยายามทำเสียงหวานใส อีกคนทั้งๆ ที่จริงๆ เป็นคนแข็งๆ เสียด้วยซ้ำ

“แพรวขอแค่เจาะคานเพื่อซ่อนสายไฟที่ต้องตัดผ่านโถงล๊อบบี้แค่นี้คนเดียวเองนะคะ เพื่อความสวยงามและสบายตา เชื้อแพรวเถอะค่ะ มันจะออกมาดีจริงๆ”

คุณหญิงคนสวยพยายามเล่นเสียงสองอ้อนวอนเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการจากอีกฝ่าย ทั้งๆ ที่ในใจเริ่มเดือดร้อนไปหมด เพราะรู้สึกว่ามีอีกคนเจรจาด้วยยากเหลือเกิน ซึ่งมีชื่อไม่ให้อีกคนดูในแบบว่าสิ่งที่หล่อนร้องขอไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไรเลย

“ไม่ได้ ผมไม่เห็นด้วยเลย เหตุผลแค่เพื่อความสบายตา แต่มันจะทำให้คานมีประสิทธิภาพลดลง แล้วนี่มันคานชั้นล่างสุด ต้องรับน้ำหนักเยอะ ผมคงให้คุณทำแบบนั้นไม่ได้หรอก อยากซ่อนสายไฟเพื่อความสวยงามหรือ เด็กอย่างคุณน่าจะมึนหัวดีกว่านี้ ทำอะไรก็ได้ที่ไม่ต้องมาแตะโครงสร้างของพวกผมได้ไหม”

ศักดิ์บอกคนอ่อนประสบการณ์กว่า อ่อนวัยกว่าด้วยท่าที่ไม่

สบอารมณ์

“แล้วคุณจะไม่เห็นด้วยเรื่องอะไร ก็เจ้าของเขาบอกมาแล้วว่าอยากให้ลอบปีมันโล่งๆ ที่แพรวทำมันก็ตอบใจത്യเข้าใหม่”

หม่อมราชวงศ์แพรวพรรณรายในชุดเรียบร้อยของหล่อน แต่ดูเซอร์ไม่เหมาะสมกับเชื้อสายราชสกุลในสายตาคนอื่นทำสะแอมองหน้าคักดา วิศวกรรุ่นพี่ที่ไม่เคยร่วมงานกัน แต่เห็นหน้าค่าตาในบริษัทรับเหมาก่อสร้างของญาติคนสวย จีบพลัดจีบผลุดต้องมาร่วมงานกันในโพเจกตรีโนเวตโรงแรมวันซ์ ริวาระดับห้าดาว ซึ่งอย่างอื่นก็ดีอยู่หรอก เพิ่งจะมาขัดแย้งกันก็ตอนที่หล่อนจะขอเจาะคานเพื่อให้โรงแรมได้รับการตกแต่งใหม่ออกมาตั้งใจ รู้ยังเง้าตามไปทำโพเจกต์ที่วโรตม์ วิศวกรเพื่อนรักคุมอยู่ก็ดี จะได้เจรจากันง่ายๆ

“ใช้วิธีอื่นทำให้โล่งสิ ไปเล่นเรื่องสีหรือเทคนิคอย่างอื่นก็ได้ แต่โครงสร้างมันเป็นเรื่องของความปลอดภัยด้วย ยังไงผมก็มีอำนาจการตัดสินใจเรื่องนี้มากกว่าคุณ และผมไม่อนุญาต”

“โอ๊ย ทำไมเรื่องมากแบบนี้ เป็นเจ้าของโรงแรมก็ไม่ใช่”

“นี่คุณหญิง อย่าคิดว่าเป็นญาติคุณลูกพลับแล้วจะเหวี่ยงได้นะครับ โอเคครับ ผมไม่ใช่เจ้าของโรงแรม ผมยอมรับก็ได้ว่าถ้าคุณอยากเจาะคาน วิศวกรอย่างผมทำให้คุณได้ แต่มันยุ่งยากและเสียเวลา เพราะฉะนั้นคนที่จะสั่งให้ผมทำอย่างที่คุณต้องการได้มีแค่เจ้าของโรงแรมนี่คนเดียวเท่านั้น”

เขากระตุกมุมปากเล็กน้อยเหมือนทำทนายเธอ “ถ้าผมได้สายตรงจากคุณฉนวนฤทธิ์เมื่อไหร่ ผมจะสั่งลูกน้องเจาะคานให้คุณทันที เข้าใจตรงกันนะครับ”

พุดจบชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินออกไปจากห้องประชุมที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้เป็นออฟฟิศชั่วคราวของทีมงานจากบริษัทก่อสร้าง ซึ่งประกอบไปด้วยวิศวกร สถาปนิก รวมไปถึงผู้ประสานงานโครงการ

ต่างๆ ไม่สนใจสตรีหน้าตาสวยจัดแต่ผมเฝ้ากระเซอะกระเซิงเพราะ
ทั้งหัวตัวเองทันทีที่ไม่ได้ตั้งใจ อยากจะกรี๊ดร้องออกมาดังๆ ด้วยซ้ำ แต่
ยังพอมีมารยาทเหลืออยู่จึงได้แต่กอดพนักงรถอดๆ ในขณะที่มือกำแน่น
เป็นหมัดพร้อมชกคน ถอนหายใจสุดหายใจสลบกันไปให้วุ่น กอดความ
ไม่พอใจที่มีต่อเพื่อนร่วมงานลงไป แต่ยังไม่หายร้อน ใช่ว่าอีตานี้ด้าน
คนนั้นบอกแล้วหล่อนต้องฟัง ในเมื่อท้าทายว่าเรื่องนี้ต้องถึงหูคนเป็น
เจ้าของ คุณหญิงแพรวพรรณรายถึงจะได้งานสมใจ คนอย่างหล่อนก็
ไม่มีถอยเรื่องดื้อด้านหน้าด้าน ขอให้เชื่อมือเถอะว่าไม่มีใครชนะได้ คิด
ได้แบบนี้หญิงสาวก็สุดหายใจเข้าลึกๆ อีกรอบ ไม่ใช่เพื่อเรียกความ
มั่นใจ แต่เพื่อระบับจิตใจไม่ให้ปรี๊ดแตกใส่คนที่ม้อ่านาจสูงสุดในพื้นที่
แห่งนี้

“อีตาบ้า...ไม่จ้อหรือยกยะ คนอย่างแพรวพรรณรายอยากได้อะไร
ต้องได้ กะอีแค่เจ้าของโรงแรม คิดว่ากลัวหรือไง โด่!!!”

หญิงสาวต้นเรื่องที่เพิ่งติดกับวิศวกรเสียงดังเดินเร่งรีบขึ้น
มาที่ชั้นผู้บริหารด้วยความมั่นใจ ไม่เกรงสายตาของพนักงานที่มองมา
อย่างทั้งสงสัยทั้งดูถูกว่า คนที่ใส่เสื้อยืดย้วยยับยัดขายไว้ในกางเกงยีน
เอวสูงแบบสกินีไม่พอยังขาดรู้ไปหมดทั่วตัวทั้งเสื้อทั้งกางเกง
มาทำอะไรที่นี่ แม้แต่แม่บ้านผู้ซึ่งมีหน้าที่แค่เพียงยกน้ำเสิร์ฟกาแฟ
ยังแต่งตัวดีกว่าคนมีฐานันดรศักดิ์อย่างหล่อน

ตาหวานปราดมองทั่วพื้นที่ ไม่วายถลึงตาใส่คนที่มองหล่อน
อยู่ตามซอกหลีบ ก่อนจะพยายามประเมินความเป็นไปได้ว่าห้อง
ทำงานของคนที่ตนตั้งใจมาหาอยู่ที่ไหน แต่แล้วก็เหมือนโชคช่วยเพราะ
มีเสียงสรวรรคดังขึ้นมาจากทางสว่างทันใด

“คุณณอนครับแล้วเรื่อง...”

แพรวพรรณรายไม่ทันฟังแล้วว่าใครกำลังเอ่ยเรื่องสำคัญแค่ไหน

หล่อนปรารถนาเข้าไปหยุดยืนตรงหน้าผู้ชายสองคนที่ยืนทำหน้าตกใจ ประเมินเอาเองจากที่ท่าและหน้าตา ก่อนจะยกนิ้วเรียวย้ำการตกแต่ง สีที่ปลายเล็บเหมือนผู้หญิงคนอื่นขึ้นชี้หน้าหล่อนเลาของคนที่ตัวโตที่ ขมวดคิ้วทำท่าไม่พอใจ ชายหนุ่มปราดตามองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้า

“นี่เจ้าของโรงแรม เอ่อ...ฉันหมายถึงคุณฉนวนฤทธิ์ใช่ไหมคะ”

คุณหญิงแพรวพยายามทำเสียงให้สุภาพ แต่ ณ จุดนี้ความร้อน อกร้อนใจเรื่องงานทำให้หล่อนควบคุมอารมณ์ไม่ได้เท่าที่ควร และยัง ต้องร้อนหัวมากขึ้นไปอีกเมื่อคนตรงหน้ามองหล่อนคล้ายเป็นอากาศ- ธาตุ ไม่ให้ราคา ไม่มีความสำคัญเหมือนเป็นก้อนกรวดที่ไร้ค่าใดๆ

“นี่ใคร”

คนที่แพรวพรรณรายตุ้เอาเองว่าต้องเป็นเจ้าของโรงแรมเอ่ย เสียงเนือยๆ เป็นประโยคคำถาม แต่ดันไม่ได้พูดกับหล่อน เพราะทั้ง สายตาและน้ำเสียงเบนประเด็นไปยังคนที่ยืนกอดแฟ้มอยู่ข้างๆ เขา

“ไม่ทราบสิครับ เอ...ไม่ทราบคุณผู้หญิงจะติดต่อใครครับ”

อันที่จริงแล้วอยากจะหันไปถามยามที่รักษาความปลอดภัยหน้า ลิฟต์ด้วยซ้ำว่า นางผู้หญิงกะเรื้อกะรังคนนี้เป็นใคร ถึงปล่อยให้วิ่ง ทะเล่ทะลามาชี้หน้าเจ้านายแบบนี้

“เจ้าของโรงแรมค่ะ”

“เอ่อ...ต้องนัดก่อนนะครับ เดี่ยวผมให้นามบัตรติดต่อไป ผมชื่อ ดนัยครับ เป็นเลขฯ ของคุณฉนวน”

“ใครอนุญาตให้คุณผู้หญิงคนนี้ขึ้นมาที่ชั้นนี้” ชายร่างสูงที่สวม สูทดูภูมิฐานยังคงหันไปพูดกับเลขฯ ของเขา โดยไม่สนใจอีกสิ่งมีชีวิต ที่ยืนอยู่ตรงหน้า เธอจึงยกแขนขึ้นเท้าสะเอว

“อ๊วย จะลีลากันไปไหนคะ ตกลงคุณนะใช่คุณฉนวนใช่ไหม ถ้า ใช่แล้วทำไมต้องให้คนใหม่ให้ยุ่งยาก ดิฉันมีเรื่องจะถามสั้นๆ แปปเดียว สัญญาวารบกวเวลาอันมีค่าของคุณไม่นานหรอก”

ฉอนฤทธิ์ ภัคดีปภากุล ไม่ตอบด้วยคำพูด แต่กวนประสาท คนเหวี่ยงด้วยการยกข้อมือเวลาจากนาฬิการาคาแพง ก่อนจะซ่อนสายตาขึ้นมองร่างเล็กที่บางส่วนไม่ได้เล็กเหมือนร่าง หรีตามองหล่อน คล้ายจะประเมินว่าหญิงสาวจะแสดงออกอย่างไรอีก

แพรวพรรณรายท่าทำไม่สบอารมณ์ มองคนหน้านั่งตรงหน้าให้เต็มๆ ตาอีกครั้ง โดยที่อีกฝ่ายไม่ได้รู้เลยว่าหล่อนไม่ได้มองด้วยความชื่นชมหน้าหล่อ แต่อยากจะตะกุกหน้านั้นต่างหาก ขนาดพี่ชายทั้งคู่ของหล่อนหล่อฟ้าดินสะเทือนยังไม่ทำให้แพรวพรรณรายหวั่นใจได้เลย

“อะแหม่ สามนาที” ฉอนฤทธิ์เอ่ยต่อสั้นๆ “ผมมีเวลาให้คุณแค่สามนาทีเท่านั้น พุดธุระของคุณมา เริ่ม!”

ได้โอกาสดังนั้นแพรวพรรณรายก็ไม่รอช้า ทั้งๆ ที่ไม่พอใจ อยากจะด่าความท่ามากของคนคนนี้ด้วยซ้ำ แต่เรื่องงานต้องมาก่อน ขอเจรจาสิ่งที่ต้องการแล้วค่อยสอนมารยาทผู้ชายคนนี้ก็ยังไม่สาย จากนั้นเสียงหวานก็บรรยายศัพท์เทคนิคทั้งทางวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ออกมา ตีกันจนมัวไปหมด ในขณะที่มือไม้ก็กางแบบที่ถือขึ้นมา พร้อมสะกิดให้ฉอนฤทธิ์ดูตามที่หล่อนอธิบาย

เวลาล่วงไปกว่าสิบห้านาที เจ้าตัวถึงจับลมเข้าปาก ก่อนจะมองหน้าอีกฝ่ายอย่างคาดหวังคำตอบ แต่แล้วก็ต้องซ็อกเพราะนอกจากจะไม่ได้สิ่งที่ต้องการแล้ว อีกคนยังทำท่าทางเหมือนรำคาญหล่อนเสียเต็มประดา เอ่ยตอบเสียงเนิบนาบนิ่งเรียบไร้อารมณ์เป็นที่สุด

“ถ้าผมได้คำตอบแล้วผมจะให้คนโทร. ไปบอกคุณ” พอเขาพูดจบก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูลิฟต์เปิดกว้างออกพอดี ร่างสูงที่มีมือทั้งสองข้างยังล้วงกระเป๋ากางเกงก้าวเข้าไปในลิฟต์ ยังไม่ทันที่แพรวพรรณรายจะได้ตอบรับหรือปฏิเสธเขา เธอก็ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยกับเลขาฯ แ่ววๆ ว่า “दनัยให้คนเชิญผู้หญิงคนนั้นลงไปอยู่ในพื้นที่ของเธอด้วยบนชั้นนี้ไม่ใช่ที่ทำงานของเธอ”

“ขอบคุณฉอน”

ได้ยินแบบนั้นแพรวพรรณรายก็อยากจะพุ่งไปกระซอกหัวเขา แต่ก็ทำได้แค่ตะโกนใส่ประตูลิฟต์ที่ปิดลงตรงหน้าเธอพอดี “ไอ้...ไอ้... ไอ้...” คุณหญิงคนสวยอ้าปาก ตั้งท่าจะด่าเสียงดัง แต่ยังพอเหลือสติ อยู่บ้างจึงได้แต่เขินเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว “ไอ้ขี้เก๊ก คิดว่าเท่หนักหรือ ใจวะ ฝากไว้ก่อนเหอะ ไว้จะเอาให้นิ่งไม่ออกเลย!”

ฉอนฤทธิ์เดินหน้านิ่งผ่านพนักงานทุกคนที่ยกมือไหว้เขา ชายหนุ่มไม่มีรอยยิ้มให้ใคร เขาเพียงสบตากับทุกคนเพียงเสี้ยววินาที แทนการตอบรับ อย่างมากที่สุดก็แค่พยักหน้าเล็กน้อย ซึ่งพนักงาน ทุกคนของที่นี่รู้ดีว่านายของพวกเขาไม่ได้อยู่ในโหมดเครียดหรือดุอย่าง ที่คนนอกมักจะคิด แต่ฉอนฤทธิ์เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เขาเป็นเจ้านายที่นิ่งๆ ไม่ค่อยเล่นกับพนักงานคนไหนเป็นพิเศษ แต่ก็ ไม่ได้เข้มงวดเกินกว่าเหตุ ออกจะทำงานด้วยได้ง่ายเสียด้วยซ้ำ

ร่างสูงก้าวเข้าไปในห้องอาหารของโรงแรม ส่วนนี้เป็นส่วนที่ รีโนเวตเสร็จไปแล้วเมื่อเดือนก่อน และเปิดให้บริการตามปกติแล้ว ขณะที่ฉอนฤทธิ์กำลังมองหาคนที่เขานัดเอาไว้ ในหัวของชายหนุ่มก็ คิดถึงเรื่องที่หญิงสาวคนเมื่อตะกี้ี้พูดไปด้วย

เจาะคานอย่างนั้นหรือ เรื่องแบบนี้มันควรจบตั้งแต่การทำงาน ของวิศวกรไม่ใช่หรือ ทำไมหล่อนถึงต้องเป็นเด็อดเป็นร้อนเอาเรื่องนี้ มาโยนให้เขาด้วย

สายตาของเขาหยุดที่โต๊ะตัวหนึ่งที่อยู่ในโซนสวนดอกไม้ กดมม ปากคล้ายจะยิ้มเมื่อเห็นว่าคนที่เขานัดเอาไว้ นั่งรออยู่ก่อนแล้ว ฉอน ฤทธิ์จึงหันไปเอยกับเลขาฯ ส่วนตัวที่เดินอยู่ข้างกาย “दनัย เสร็จมื่อ เทียงแล้วติดต่อวิศวกรให้ผมด้วย”

“ขอบคุณฉอน”

สั่งงานเสร็จ ร่างสูงก็ตรงดิ่งไปยังโต๊ะที่เขาวางสายตาเอาไว้ ยังไม่ทันจะเดินเข้าไปถึง คนที่นั่งหันหน้ามาทางนี้ก็ทักเขาขึ้นเสียก่อน

“อ้าว ฌอนมาพอดีเลย”

คนเพิ่งมาถึงค้อมศีรษะให้ “มานานรียังครับพี่ชาย พี่ญาติ”

“เพิ่งมาถึงนี่แหละฌอน นั่งก่อนสิ”

ฌอนฤทธิ์นั่งลงตรงที่วางข้างชัยฤทธิ์ ชายวัยห้าสิบกว่าผู้มีศักดิ์เป็นพี่ชายของเขา อันที่จริงจะพูดว่าพี่ชายก็ไม่ถูกเสียทีเดียว เพราะชัยฤทธิ์อายุห่างกับเขาเกือบยี่สิบปีได้ ใครหลายคนเคยเข้าใจผิดว่าเขาเป็นลูกชายคนโตของชัยฤทธิ์เสียด้วยซ้ำ ทว่าจริงๆ แล้วชัยฤทธิ์เป็นเพียงญาติผู้พี่ที่เกิดจากลูกชายคนแรกของคุณปู่ ในขณะที่เขาเป็นทายาทเพียงคนเดียวของลูกชายคนสุดท้ายของคุณปู่ นั่นละสาเหตุที่ทำให้ทั้งสองอายุห่างกันจนเกือบจะเป็นพ่อลูกกันได้

“เรื่องรีโนเวตไปถึงไหนแล้วฌอน”

“นี่คุณชัยฤทธิ์ น้องเพิ่งมาถึง แทนที่จะให้สั่งอาหารทานข้าวกันก่อน ไหง่พูดเรื่องงานก่อนเสียอย่างนั้น”

“ไม่เป็นหรอกครับพี่ญาติ ทานไปคุยไปก็ได้”

“ใช่ ยังไงเสียเรื่องงานก็เป็นเรื่องต้องห้ามที่บ้านอยู่แล้ว คุยกันบนโต๊ะอาหารที่โรงแรมนี้แหละถูกต้องที่สุดแล้ว”

คนอายุน้อยสุดยืมเล็งน้อยตอบคำหยอกของญาติผู้พี่ ทำเอาภรรยาของผู้สร้างกฎห้ามพูดเรื่องงานที่บ้านขึ้นมาก้อนขยับ

ฌอนฤทธิ์มีกะจะแสดงออกทางสีหน้ามากขึ้นเมื่ออยู่กับคนในครอบครัว ถึงกระนั้นเขาก็ยังถูกมองว่าเป็นคน ‘นิ่งๆ’ อยู่ดี

ผู้บริหารหนุ่มหันไปส่งสายตาดอกพนักงานที่ยืนอยู่ไม่ห่างให้ส่งเมนูให้หญิงเดียวในโต๊ะ ก่อนจะปล่อยให้พี่สะใภ้ของเขาสั่งอาหารไปพร้อมกับที่เขาคุยงานกับพี่ชาย นี่คือนิสัยที่ทำเป็นปกติอยู่แล้วเวลาที่พวกเขามาร่วมโต๊ะอาหารกันที่โรงแรม ญาติจะเป็นฝ่ายเลือกอาหารให้คน

อื่นๆ ที่สนใจเรื่องงานมากกว่า

“มานะครับ ไหนพี่ญาณีบอกว่าวันนี้มานะมาด้วย”

คนที่เขาถามถึงคือมานะธิดา ลูกชายคนเดียวของชัยฤทธิ์และญาณี หลานชายที่เรียนจบมาหลายปีแล้ว แต่สนใจจะทำงานอาสา ภูภัยมากกว่าธุรกิจโรงแรม

“เจ้ามานะนะเหอ อย่าไปสนใจเลย มีแหวว่าจะเบี้ยวอีกแล้วละ” ชัยฤทธิ์ว่าพลางส่ายหน้า ก่อนที่ญาณีจะเสริม

“โทร. หากไม่รับ สงสัยยุ่งอยู่ ขอโทษด้วยนะผอน ลูกชายตัวแสบของพี่เบี้ยวตลอดเลย”

“ไม่เป็นไรครับ”

สิ้นการสนทนาได้ไม่นาน อาหารก็เริ่มถูกทยอยมาเสิร์ฟ การพูดคุยเรื่องงานจึงเบาบางลง เปลี่ยนเป็นเรื่องลัทธิเพคะมากขึ้น

ไม่ถึงชั่วโมงติดนัยก็เดินมายืนรอนายอยู่ใกล้ๆ อย่างรู้หน้าที่ผอนฤทธิ์จึงขอตัวแยกออกมาเพื่อไปจัดการเรื่องที่ค้างเอาไว้ต่อ แล้วปล่อยให้ผู้ร่วมโต๊ะทั้งคู่ออกมาของลูกชายของพวกเขาต่อเพียงลำพัง

นัยต่อโทรศัพท์ถึงวิศวกรผู้ควบคุมงานให้ทันทีที่นายเดินไปถึงตัว ก่อนจะยื่นโทรศัพท์ให้ “วิศวกรอยู่ในสายแล้วครับ”

ผอนฤทธิ์พยักหน้าพร้อมรับโทรศัพท์มาแนบหู เขาก้าวเดินออกไปทางสวนด้านนอกที่อยู่ต่อจากห้องอาหาร หูก็ฟังการอธิบายของวิศวกรที่อยู่ในสายไปด้วย เพราะนัยสอบถามคนปลายสายให้เขาอยู่ก่อนแล้ว ผอนฤทธิ์จึงไม่ต้องถามย้ำอีก และไม่ถึงสิบนาที่เขาก็กดวางสาย ก่อนจะเดินไปยื่นโทรศัพท์ให้เลขาฯ ส่วนตัว

“โทร. บอกผู้หญิงคนนั้นที่นะว่าผมไม่อนุญาตให้เจาะคาน เหตุผลของเธอไม่สมเหตุผลผลพอ นอกจากประสิทธิภาพของโครงสร้างจะลดลงแล้ว เรายังต้องเสียเวลาเพิ่มอีก ผมต้องการให้ล๊อบบี้โซนนั้นเสร็จให้เร็วที่สุด เรากำลังจะมีทัวร์จากยุโรปมาในอีกไม่กี่เดือน พื้นที่ตรงนั้น

ต้องพร้อมสำหรับการรองรับแขกของเรา” ชายหนุ่มว่าเสียงเรียบก่อน
จะแอบเหยียดมุมปากขึ้นนิดๆ เมื่อสมองดันคิดว่าเธอต้องวินแตกแน่ๆ
แต่ก็ใช่เรื่องที่เขาคิดต้องสนใจ “บอกเธอด้วย...ว่าถ้าเก่งจริง...เรื่องแค่นี้
ไม่ควรเป็นปัญหาเลยด้วยซ้ำ”

“รับทราบครับคุณณอน”

ฝ่ายแพรวพรรณรายที่โดนทิ้งทุนก็ไม่ยอมลงไปทำงานใน
ส่วนลอบบี้ที่ค้างอยู่เสียดื้อๆ เพราะถือว่าตัวเองยังไม่ได้คำตอบที่
ต้องการ ไม่สามารถดำเนินการอะไรได้ และเลี้ยงไปตรวจสอบความ
เรียบร้อยในส่วนอื่นที่พร้อมจะส่งมอบพื้นที่ เหลือแค่การเก็บราย-
ละเอียดของงานเล็กๆ น้อยๆ จากนั้นหล่อนเลยถือวิสาสะสั่งช่างทั้งหมด
ให้ไปพักเสียดื้อๆ ส่วนตัวเองก็เดินอ้อมผ่านส่วนที่ปิดปรับปรุงไปทาง
ด้านหลัง กะว่าจะไปหาสัมตาร้านรถเข็นที่มักมาขายในช่วงเวลานี้กิน
จินตนาการเอาเองว่าตำปูลา ร้าแซบๆ คงช่วยให้อารมณ์ชุ่มฉ่ำดีขึ้น
ซึ่งจะว่าไปตอนนี้ก็เริ่มเย็นลงหน่อยๆ เพราะได้เห็นต้นไม้สีเขียวๆ
ของสวนที่เพิ่งจัดแลนด์สเคปใหม่ มีต้นไม้ตัดแต่งเป็นรูปทรงต่างๆ ให้
เจริญตาเจริญใจ แต่แล้วความเย็นใจก็เกิดขึ้นกับแพรวพรรณรายได้
ไม่นานเพราะเสียงโทรศัพท์คู่กายดังขึ้น

“ใครวะ”

หญิงสาวหน้าตาสะสวยรูปร่างสะอิดสะเอ้งหยุดเดินเสียดื้อๆ
ตาก็จ้องหน้าจอมือถือที่กำลังแสดงเบอร์ไม่คุ้นตา แต่เสียงคุ้นหูอยู่ ยอม
ละความสงสัยแล้วกดรับสายทันที

“ฮัลโล่ อ้อ...คะ คุณณณมีอะไรหรือเปล่าคะ”

คนสวยเบิกตาหวานเป็นประกายทันทีที่รับรู้ว่าคุณที่โทร. มาเป็น
เลขาฯ ของเจ้าของโรงแรมน้ำหล่อแต่ไร่มารยาทในการรับแขกที่
หล่อนเจอเมื่อครู่นี้ คาดหวังว่าสิ่งที่ชายหนุ่มผู้ช่วยโทร. มาแจ้งจะเป็น

สิ่งที่ตนเองอยากฟัง แต่แล้วเรื่องราวที่ได้รับการถ่ายทอดมากลับทำให้คุณหญิงคนสวยกำโทรศัพท์แน่น เท้าเรียวแทบจะกระแทกพื้นร่ำๆ ระบายความขจัดใจ แต่หล่อนกลับทำได้แค่กัดฟันตอบรับอีกฝ่าย

“คุณหญิงแพรวคงเข้าใจนะครับ” ดนัยบอกเสียงเรียบแทบจะไม่ต่างจากเจ้านาย “คุณฉอนไม่อยากเลื่อนกำหนดเปิดตัวล๊อบบี้ใหม่ อยากให้เปิดใช้งานได้เร็วที่สุด อย่างที่ทราบว่าจะปีใหม่นี้แล้ว ซึ่งเป็นช่วงไฮซีซั่นของเรา ถ้าต้องมาเจาะมาเปลี่ยนอะไรเดียวจะไม่ทันการณ์ตามนี้นะครับคุณหญิง”

คำพูดสุภาพใจเย็นถูกถ่ายทอดมาตามสาย แต่แปลได้ง่ายๆ ว่าสิ่งที่หล่อนอธิบายไปเป็นวรรคเป็นเวรไม่ได้เข้าหูใครสักคน ทำเอาแพรวพรรณรายปริ๊ดแตกไม่ออก เพราะอีกฝ่ายพยายามเจรจาด้วยน้ำเสียงนอบน้อมเหลือเกิน จนหล่อนทำได้แค่รับคำสั้นๆ พยายามขุดวิชามารยาทที่หม่อมแม่พร่ำสอนมาใช้ในวินาทีคับขัน บังคับตัวเองไม่ให้เอ่ยวาจาไม่น่าฟังไว้ เพราะอีกฝ่ายดันตอกย้ำเรียกฐานันดรติดตัวราวกับจะเตือนสติว่าทำอะไรให้คิดถึงพ่อแม่ คิดถึงราชสกุลเสียบ้าง

“ค่ะแพรวเข้าใจ ขอบคุณค่ะ”

แค่นั้น...แพรวพรรณรายกลั่นใจตอบดีๆ เหมือนมนุษย์ปกติได้แค่นั้น เพราะทันทีที่วางสายเจ้าตัวก็ยกมือขึ้นขยี้หัวที่มวยผมเป็นทรงโดนัทยุ่งๆ โยงว้ายเสียงไม่เบา ไม่เกรงว่าจะมีใครมาเห็นมาได้ยินทั้งนั้น เพราะพื้นที่ส่วนนี้ยังไม่เปิดให้บริการ ไม่มีแม้กระทั่งพนักงานจะเดินผ่าน มีเวรยามเดินตรวจเฉพาะเวลาที่กำหนดไว้ตามตารางตรวจสอบการรักษาความปลอดภัย

“กรี๊ด! จะหวงบำหวงบอะไร กะอีแค่คาน คาน คานนน” แพรวพรรณรายลากเสียงยาวด่าทอเจ้าของโรงแรมอย่างไม่คิดเลยว่ากำลังยืนอยู่ในอาณาบริเวณของเธอ “รำคาญชะมัด ทั้งไอ้พวกวิศวะ พวกเจ้าของ ปากก็บอกอยากได้ฟีลใหม่ ลुकใหม่ แต่ไม่อยากจ่ายเยอะ

อยากให้เสร็จเร็ว ไม่อยากลำบากคำนวณนี่คิดนี่ โอ๊ย! วันหลังก็เปลี่ยนแค่วอลเปเปอร์เอาสิ หวงนักคานเนี่ย แค่ว่าเจอะนิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่ได้ ไม่ได้ขอจับไข่ซะหน่อย จะอะไรนักหนา หวงชะอย่างกับเป็นกล้องดวงใจ ใ้อ้ำเอ๊ย!”

พจนความในใจเสร็จก็ยกอารมณ์ไม่ดีขึ้น อดใจไม่ไหวถึงขั้นยกมือเหนือหัวสาปแช่งอีกฝ่ายทั้งๆ ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาตลอดว่าอย่าเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาล้อเล่น ภาวนาต่อหน้าไม้ดัดที่ดัดแต่งเป็นรูปช้างด้วยความประณีต

“สาธุ ลูกช้างขอให้ฮึดทาน้ำนิ่งน้น...” ภาพหน้านิ่งไร้อารมณ์ของผอณฤทธิ์ผุดขึ้นมาในหัวคำนึงทันทีโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม “...ไม่ได้โชว์ใครไปจนกว่าจะใจอ่อนให้ลูกช้างเจาะคาน ถ้าลูกช้างสมปรารถนา...” เสียงหวานชะงักค้างไปครู่หนึ่งเพราะนึกถึงสินบน ไม่ออกว่าควรจะยื่นข้อเสนออะไรดี แต่มา ณ จุดนี้ซึ่งหล่อนวาดฝันว่างานนี้จะป็นหน้าเป็นตา เป็นชื่อเสียงในการทำงานต่อไปเป็นสำคัญ จึงพลั้งปากพูดไปทั้งๆ ที่เป็นการทรยศญาติสนิทที่เป็นเจ้าของโรงแรมเช่นกัน

“...ลูกช้างสัญญาว่าถ้าแต่งงานจะใช้บริการโรงแรมนี้แบบเต็มรูปแบบเลยคะ!”

คนที่กำลังถูกพูดถึงไม่คิดว่าเขาจะได้ยินคำพูดแบบนี้จากผู้หญิงที่เรียกได้ว่าเป็นถึงราชินีผู้มั่งคั่งมีฐานะอันดรศักดิ์ ผอณฤทธิ์ก็อดอกมองคนกำลังยกมือไหว้ปลุกๆ จากทางด้านหลังของเธอ ที่แรกเขาตั้งใจว่าจะออกมาเดินสำรวจพื้นที่ด้านหลังสักนิด ไม่คิดว่าจะมาได้ยินใครบางคนกำลังพูดถึงตนในทางเสียหายอยู่

แม้แพรวพรรณรายจะมีฐานะอันดรศักดิ์สูงกว่าเขา แต่พื้นที่ตรงนี้ในโรงแรมวันซ์ ริวาแห่งนี้ คนที่มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดคือเขา เขาเป็นเจ้านาย และเธอเป็นลูกจ้าง แล้วการที่ลูกจ้างที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้

ไม่เท่าไร แถมยังเพิ่งเจอเขาเป็นครั้งแรกพูดถึงเขาแบบนี้ เห็นทีคงจะ
ต้องสอนงานให้ลูกจ้างคนใหม่ของเขาซะหน่อยแล้ว

“พีณิครับ วันนี้ผมขอไปกินมื้อเช้าที่โรงแรมนะครับ” ฌอน-
 ฤทธิ์เอ่ยขณะโผล่หน้าเข้ามาที่ห้องอาหารของบ้านเพราะทุกเช้าฌาณิน
 สะใภ้ใหญ่ของตระกูลนี้จะรับหน้าที่ดูแลเรื่องอาหารเช้าให้ทุกคนใน
 ครอบครัว ซึ่งเอาจริงๆ ก็มีแค่เขา ชัยฤทธิ์ผู้เป็นพี่ชาย และฌาณินเท่านั้น
 ส่วนฉานธิษณ์ ลูกชายของทั้งคู่ย้ายออกไปอยู่บ้านเช่าใกล้กับศาลเจ้า
 ที่เจ้าตัวทำงานอยู่ได้หลายปีแล้ว สัปดาห์หนึ่งจะโผล่หน้ามาแค่ไม่กี่หน
 “อ้าว ทำไมล่ะฌอน มีเรื่องด่วนหรือ ดูลึเนี่ย แพนเค้กสูตรใหม่
 ของพี่เลยต้องค้ำเตียงเลย”

ฌาณินปรายตามองไปที่อาหารเช้าสดใหม่ที่บ้านแม่เพียงถือตาม
 มาเสิร์ฟบนโต๊ะ ก่อนจะเงยหน้ามองน้องชายของสามีที่ยืนอยู่ อันที่จริง
 แม้แต่ฌอนฤทธิ์เองก็ยังกลับมาอนที่บ้านน้อยครั้ง เพราะชายหนุ่ม
 ก็มีห้องพักระยะยาวที่โรงแรม ไม่ต้องฝ่าการจราจร แต่หากไม่มี
 อะไรเร่งด่วน ฌอนฤทธิ์ก็จะกลับมาพักที่บ้าน

“ขอโทษจริงๆ ครับพีณิ พอดีเช้านี้ผมมีเรื่องให้ต้องทำหลาย
 อย่าง” แม้ว่าฌอนฤทธิ์จะเอ่ยด้วยเสียงเรียบๆ ทว่าก็มีแวบความเกรงใจ
 ส่งผ่านจากสายตาของเขาไปให้คู่สนทนา

ตั้งแต่ที่พ่อกับแม่ของเขาเสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุตอนที่เขาอยู่

มัธยมปลายที่สุดท้าย ฌอนฤทธิ์ก็ต้องย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของคุณปู่ คุณย่า ซึ่งก็คือบ้านใหญ่ที่ครอบครัวของชัยฤทธิ์อาศัยอยู่ด้วย ถึงแม้ว่าตอนนั้นญาติจะแต่งงานเข้ามาอยู่ในบ้านด้วยแล้วก็เถอะ แต่เพราะหลังจากย้ายบ้านเข้ามาได้ไม่กี่เดือนเขาก็ไปเรียนต่อปริญญาตรีจนถึงปริญญาโทที่เมืองนอก จะกลับมาบ้านก็แค่ช่วงปิดเทอมเป็นครั้งคราว ได้ใช้ชีวิตร่วมบ้านกันเป็นเรื่องเป็นราวจริงๆ ก็ตอนที่กลับมาทำงานที่โรงแรมนี้ละ ความสนิทสนมจึงไม่ได้มากเท่าคนทั่วไปที่อยู่บ้านเดียวกัน มาหลายปีควรจะมี

“อย่าโหมงานหนักเกินไปนะเรา สบายๆ เหมือนตอนที่พี่ทำได้” ชัยฤทธิ์ที่นั่งอยู่หัวโต๊ะอาหารว่า และคำพูดนั้นเรียกรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้นบนใบหน้าเขา ก่อนที่ชายหนุ่มจะพยักหน้าแล้วรับคำสั่งๆ

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ ดนัยรออยู่ที่โรงแรมแล้ว”

“ไปเถอะ”

พี่ชายพยักหน้ารับ มองน้องคนเล็กสุดในครอบครัว ทั้งภูมิใจในความสามารถ ทั้งกังวลใจเป็นห่วงฌอนฤทธิ์ตามประสา

“ว่างๆ ก็หาเพื่อนคนอื่นคุยบ้างนะฌอน วันๆ คุยแต่กับดนัยในหัวก็มีแต่เรื่องงาน พี่เป็นห่วงสุขภาพจิตเรา”

“ครับพี่ชัย”

ฌอนฤทธิ์รับคำพี่ชายอีกครั้ง ทว่าแยกตัวออกจากห้องนั้นมาได้ไม่ถึงสามก้าวดีเขาก็ยกโทรศัพท์ขึ้นต่อสายหาเลขฯ คนสนิท สั่งการเรื่องหนักหัวเหมือนทุกที่ราวกับไม่ได้รับกระแสความห่วงใยที่พี่ชายส่งมา

“ดนัย ผมกำลังจะออกจากบ้าน ขอเอกสารการประชุมเข้านี้ไว้บนโต๊ะผมด้วย”

“ครับคุณฌอน”

...

ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นฉนวนฤทธิ์ก็นั่งลงที่โต๊ะทำงานของเขา แฟ้มเอกสารที่เขาต้องการวางอยู่ตรงหน้าแล้ว ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นเมื่อห้องถูกเคาะ ก่อนदनัยซึ่งกำลังบริพัตรสาระสำคัญของงานในวันนี้ให้ผู้เป็นนายฟังจะหยุดพูด และเดินไปเปิดประตู ก็พบว่าพนักงานคนหนึ่งของโรงแรมนาคาแฟร้อนมาเสิร์ฟให้เจ้านาย

ชายหนุ่มมองเพียงแวบเดียวก็หลุบตาลงมองเอกสารต่อ เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นเรื่องแปลกไปจากทุกวัน แน่แน่นอนว่ากาแฟร้อนแก้วนี้เป็นสิ่งที่दनัยจัดเตรียมเอาไว้ให้อย่างรู้หน้าที่

“เอ่อ...คุณฉนวนครับ เรื่องสถาปนิกที่ลาคลอดไป ทาง วี.เค. แจ้งมาแล้วนะครับ”

दनัยเอ่ยชื่อย่อของบริษัทออกแบบและก่อสร้างที่ใหญ่ที่สุดของประเทศอย่าง วี.เค. ดีไซน์แอนด์คอนสตรัคชันภายใต้การกุมบังเหียนของมาตามพรณพัตรา เวส อังกูร ลูกสาวคนเดียวของเจ้าของตัวจริงอย่างดอกเตอร์พรระพงค์ วัฒนากุล ซึ่งพรณพัตราแต่งงานไปกับมหาเศรษฐีเจ้าของโรงแรมหรูหลายร้อยสาขาทั่วโลกอย่างพวก เวส อังกูร

“ว่ายังไง”

เอ่ยเสียงทุ้มแสดงความรู้สึกโดยไม่เงยหน้ามองคู่สนทนา เพราะสายตายังจับจ้องเอกสารตรงหน้า ไม่หลุดสมาธิสักวินาทีเดียว

“คุณลูกพี่บอกว่าได้สถาปนิกคนใหม่มาคุมงานแทนแล้วครับ และจะเข้ามาทำงานวันนี้”

สถาปนิกคนเก่าที่ทำงานร่วมกันมาตั้งแต่ต้นดั้นมีเหตุให้ต้องคลอดทารกในครรภ์ก่อนกำหนดถึงสองเดือนกว่า ทำให้โครงการที่ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายต้องหาคนมาคุมแทน ทั้งๆ ที่หากคนเก่าไม่เกิดเหตุด่วนก็จะอยู่ดูงานได้จนจบ

“ดี งานจะได้ต่อเนื่องไป ลีอบปีเป็นงานเร่งตอนนี ทั้งปรับ

โครงสร้างและส่วนตกแต่งไปพร้อมๆ กัน เราต้องมีสถาปนิกมาทำงาน ควบคู่กับวิศวกรไป ด้วยล๊อบบี้เหมือนด่านแรกที่จะใช้ต้อนรับลูกค้า ผิดพลาดไม่ได้เด็ดขาด” ชายหนุ่มร่ายยาวก่อนทางตาขวาจะกระตุกนิดๆ เกิดแสงสังหรณ์แปลกๆ เลยเงยหน้าขึ้นมองเลขฯ ที่ยืนพร้อมรับคำสั่งอยู่ไม่ห่าง

“เราส่งมือดีมาใช่ไหม คนใหม่นะ”

“เอ่อ...”

दनัยอีกอึก ความเครียดฉายาบขึ้นบนใบหน้าแวบหนึ่งเมื่อหาคำตอบให้เจ้านายสุดเนี้ยบไม่ได้ เลยเลือกตอบสิ่งที่รู้มาแทน

“คุณหญิงแพรวพรรณรายครับ คุณพรรณพัตราส่งคุณหญิงแพรวพรรณรายมาทำงานแทน”

“คุณหญิงแพรวพรรณรายหรอ”

ถ้าเป็นคนอื่นคงคิดว่าชายหนุ่มทวนคำ แต่दनัยทราบดีว่าเป็นประโยคคำถาม และเป็นประโยคที่ต้องการให้เขาอธิบายเพิ่มเติม

“ใช่ครับ หม่อมราชวงศ์แพรวพรรณราย วิทยา ธิดาคนสุดท้ายในหม่อมเจ้าโชติรัตน์ กับหม่อมมธุรส วิทยา จบตรีสถาปัตย์จุฬา และปริญญาโทด้านเดียวกันมาจากนิวยอร์ก โพรเจกต์ที่ส่งตอนจบได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง กลับมาเมืองไทยได้ไม่นานก็เข้าทำงานที่ วี.เค. ครับ มีศักดิ์เป็นน้าสาวของคุณลูกพลับครับ ส่งญาติสนิทมาแบบนี้ คิดว่าน่าจะฝีมือดีอยู่นะครับ ต่อจะให้ป็นงานแรกที่ได้มารับผิดชอบก็เถอะ”

เจ้านายหนุ่มพยักหน้ารับ เป็นท่วงท่าที่รู้จักกันดีว่าเขาบันทึกทุกคำพูดที่ได้ยินลงหน่วยของความทรงจำ คนเป็นเลขฯ เลยถามต่อ

“แล้วคุณฉอนจะไปต้อนรับคุณหญิงไหมครับ”

दनัยรู้ว่าปกติแล้วถ้าไม่จำเป็นฉอนฤทธิ์จะไม่พบแขกคนไหน เพราะเจ้านายของเขาไม่ใช่สายประจบประแจง ใช้ฝีมือด้านการทำงาน

เข้าสู่มากกว่า อีกอย่างฉอนฤทธิ์เป็นคนหนึ่ง หลายคนที่ยังคงเพียงผ่านๆ มักจะพูดไปทางว่าเขาเป็นคนหนึ่ง มนุษย์สัมพันธ์ไม่ดี ผู้บริหารไฟแรงจึงกลายเป็นคนเก็บตัว มีแค่คนในโรงแรมเท่านั้นที่ได้เห็นหน้าค่าตาเขาบ่อยๆ งานสังคมก็ไม่นิยมเข้าร่วม คบค้าสมาคมกับเพื่อนสนิทที่มีน้อยแบบห่างๆ เรียกว่าเป็นคนหนึ่งๆ ที่ชอบอยู่เงียบๆ

ทว่าครั้งนี้ไม่เหมือนกัน ถึงสถาปนิกคนใหม่จะมาในฐานะลูกจ้าง แต่หล่อนก็สืบเชื้อสายเจ้านาย แถมยังมีศักดิ์เป็นญาติกับเจ้าของบริษัทก่อสร้าง สะเฝ้าตระกูลเวส อังกูร ที่ถือเป็นสื่อใหญ่ในวงการโรงแรม ทำธุรกิจแบบเดียวกับที่ฉอนฤทธิ์ทำอยู่ ดนัยเลยคิดเอาเองว่าบางทีเจ้านายของเขาอาจจะเห็นว่าควรไปต้อนรับหล่อน

“เขาต้องมาทำงานตั้งแต่เข้านี้”

ผู้บริหารหนุ่มเอ่ยพร้อมกับการก้มลงมองเอกสารตรงหน้าอีกครั้ง ท่าทางไม่ใยดีกับอะไรที่เลขาฯ หนุ่มเพิ่งพูดมาแม้แต่น้อย

“ใช่ครับ อันที่จริงคุณหญิงมาถึงแล้ว น่าจะประชุมกับทีมงานอยู่ แต่อีกสัปดาห์ที่คุณฉอนฤทธิ์มีประชุมสรุปไตรมาสแรก จากนั้นมีนัดทานข้าวกับมิสเตอร์หวาง แล้วก็มีประชุมกับบริษัทอีเวนตส์ตอนบ่ายเรื่องงานเปิดตัวโรงแรม ผมเลยจะถามว่าคุณฉอนฤทธิ์จะอย่างไรครับ หากจะไปเจอคุณหญิง คงพอปลีกตัวได้ก่อนเริ่มประชุมนิดหน่อย”

ฉอนฤทธิ์หยุดสายตาที่ไล่ไปตามตัวอักษรบนหน้ากระดาษเอาไว้ “การประชุมเรื่องแผนงานบริหารไตรมาสแรกเป็นหน้าที่ของผม แต่การไปต้อนรับคุณหญิงนั้นไม่ใช่ ในฐานะที่คุณหญิงมาเป็นลูกจ้าง คงไม่ใช่หน้าที่ของเจ้าของโรงแรมที่ต้องไปต้อนรับ”

ดนัยได้ยืนแบบนั้นก็ค้อมศีรษะให้อย่างนอบน้อม ถือว่าได้คำตอบในสิ่งที่ต้องการจะรู้ “รับทราบครับ”

“คุณหญิง จะไปแนะนำตัวกับคุณณอนน้อยไหม”

ศักดิ์ดา วิศวกรประจำโครงการถามสถาปนิกที่เพิ่งได้รับคำสั่งจากสำนักงานใหญ่ให้ลงมาทำงานนี้ต่อไปให้จบ ออกจะงงไม่น้อย เพราะคุณหญิงหน้าสวยคนนี้ยังไม่มีประสบการณ์การทำงานในโครงการใหญ่ๆ ที่ไหน ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาก็เป็นลูกทีม ทำงานแต่ในออฟฟิศให้คุ้นเคยกับทีมงานและเกิดประสบการณ์ จนตอนนี้คงงวดได้ที่พร้อมจะรับออกแบบโครงการที่ไหนสักแห่ง

ได้ข่าวเลาๆ ว่ามีแนวโน้มที่จะได้ออกแบบบูติก โฮเทลที่สระบุรี แต่ไหนหวยมาออกที่โครงการระดับร้อยล้าน แถมยังเป็นโปรเจกต์ที่ตัวเองไม่รู้เรื่อง ไม่ได้ออกแบบมาตั้งแต่ต้น แต่เป็นการมารับช่วงต่อจากสถาปนิกคนเก่าที่เผชิญต้องลาออกกะทันหัน ทว่าก็ไม่น่าแปลกใจ เพราะผู้หญิงตรงหน้ามีศักดิ์เป็นน้ำสาวของเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง อยากจะทำอะไรก็คงได้ทั้งนั้น

“ต้องเหรอะคะ”

อีกคนเล็กคิ้วถามขณะพับหน้าจอลaptopเปิดโปรแกรมเรนเดอร์ที่แสดงภาพสามมิติของอาคาร งานที่หล่อนมารับช่วงต่อ ไม่มีคามจำเป็นต้องเจอเจ้าของโรงแรมแต่อย่างใด

“ก็แล้วแต่คุณ ผมก็ถามเฉยๆ”

น้ำเสียงนั้นติดจะเยาะหยันน้อยๆ จนแพรวพรรณรายไม่แน่ใจว่าตัวเองฟังพลาดไปหรือไม่ เหยหนามองคนที่ลุกออกจากเก้าอี้พร้อมๆ กับหล่อน แกวตบาบางอย่างบ่งบอกชัดเจนว่าไม่ได้เอ็นดู แต่ก็ไม่ถึงกับเกลียดชัง แต่คนอย่างหม่อมราชวงศ์แพรวพรรณรายก็ไม่เคยใส่ใจอยู่แล้ว เพราะโดนตราหน้าดูถูกมาสารพัดเรื่องตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่ว่ารูปร่างบอบบางแบบนี้จะประกอบวิชาชีพที่ต้องออกพื้นที่เป็นประจำได้อย่างไร ยิ่งตอนที่นายใหญ่แห่ง วิ.เค. ประกาศกลางที่ประชุมว่าจะให้หล่อนมาคุมโปรเจกต์นี้ด้วยตัวเอง เรียกได้ว่าเกินก้ำกั๊บบเปดเปอร์เซ็นต์

ของพนักงานในบริษัทไม่มีใครเชื่อว่าหล่อนได้งานมาเพราะความสามารถ แต่ล้วนเห็นพ้องกันว่าแพรวพรรณรายได้รับช่วงต่อโครงการนี้เพราะพรรณพัตราผู้เป็นญาติเท่านั้น

“เมื่อเดินผ่านจะได้ยกมือไหว้ถูกคน แต่ถ้าคุณหญิงคิดว่าไม่ต้องไหว้ใครก็ได้ ก็เอาที่คุณหญิงสบายใจจะกันนะ ผมขอตัวไปทำงานก่อน”

พุดจวบศักดา ก็เดินออกไปจากห้องประชุมที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้เป็นออฟฟิศชั่วคราว ปล่อยให้คนมีสายเลือดสีน้ำเงินยืนเจริญพรตามหลัง แต่ยังไม่ทันได้พินิจว่าทำไมสุภาพออกไป หนึ่งในเพื่อนสนิทที่ร่ำเรียนในมหาวิทยาลัยด้วยกันมาตั้งแต่ปริญญาตรี เพียงแต่คนละคณะก็เดินมาตบหลัง

“ชะนี แดกข้าวไหมยะ”

วโรตม์ วิศวกรหนุ่มลำนำพาร่างกายที่ใครเห็นเป็นต้องสะดุดปากเข็ดน้ำลายเข้ามา ผู้หญิงเห็นเป็นต้องมองวิศวกรหนุ่มรูปงามหน้าหล่อตีคนนี้อย่างเพ้อฝัน ในขณะที่ชายแท้ก็มักจะมองด้วยความหมั่นไส้แกมอิจฉารูปร่างหน้าตาพิ่มพินิยม ส่วนพวกผีเห็นผีก็วิ่งรีเข้าไปไม่ได้ยัง

“กิน หิว...นี่อีตาหัวหน้าวิศวกร พี่ศักดาอะ ทำไมเขามองฉันแปลกๆ อะ”

“อิจฉามึงไงคะ มาไม่ทันไรก็ได้มีชื่อในโครงการใหญ่ๆ”

“บ้า จะมาอิจฉาอะไร ของยังงี้มันก็อยู่ที่นายปาวะ”

แพรวพรรณรายยึดแมคบุ๊กสีเทาเข้มใส่ย่ามผ้าที่ย้วยเปื่อยขมวดคิ้วเรียว เยกหน้ามองเพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่มัธยม แต่เพิ่งจะมาสนิทกันมากๆ ตอนเรียนปริญญาตรี จนแม้กระทั่งไปเรียนต่อปริญญาโทก็ยังติดต่อกันมาเรื่อย ไม่เคยขาดการติดต่อกัน

“ก็นายใหญ่เลือกเป็นญาติมึงไงคะอีแพรว เขาก็เลยเมาทักกันให้แซ่ดว่าที่ได้มีชื่อในงานระดับนี้เพราะเส้นสายล้วนๆ ทั้งๆ ที่จริงๆ ควร

จะไปทำงานโรงแรมบ้านนอกมากกว่า”

จะว่าไปไถ่งานออกแบบโรงแรมที่สระบุรีก็ไม่ใช่งานที่รีวี่ห่วยอะไร ออกจะได้เกียรติมากกว่านี้ด้วยซ้ำ เพราะจะได้เป็นผู้ออกแบบหลัก แต่เพราะงานที่สระบุรีก็ยังไม่แน่นอน เป็นแค่การเปรยคร่าวๆ ลูกค้ายังไม่เซ็นสัญญาชัดเจน ในขณะที่แพรวพรรณรายมารับงานนี้ต่อก็ได้ใส่ชื่อเป็นสถาปนิกผู้ร่วมโครงการเท่านั้น ไม่ได้เป็นเจ้าของผลงานร้อยเปอร์เซ็นต์

ไถ่แบบนั้นแพรวพรรณรายก็ทำสะเอว ชี้น้ำเพื่อกวนสวาทันที “นั่งแต่บ!”

“ต่อให้เป็นญาติกัน แต่ถ้าฉันไม่มีพรสวรรค์ พี่ถูกพลับเขาก็ไม่เอาเข้ามาแปดเปื้อนบริษัทเขาหรอกยะ อย่าว่าแต่เอามาทำงานในโพเจกต์เลย”

“แต่แกก็ปฏิเสธไม่ได้มะว่าไม่ได้สมัครงานแบบคนปกติ แล้วได้มาทำโพเจกต์นี้ก็เพราะแกxor้องนายใหญ่”

คนเป็นที่ปรึกษาให้เพื่อนจิมนี้วเรียลงบนหน้าผากโนกนูนของสตรีบอบบางที่สูงแคंपลายจุมกเขา เมื่อสามสี่วันก่อนแม่ตัวร้ายโทรหาเขายามดึกตื่น หลังจากทราบทั่วกันในกรุ๊ปไลน์ของบริษัทว่าพี่เกดสถาปนิกที่คุมโครงการคนก่อนเข้าห้องคลอดลูกเงิน และมีคำสั่งจากนายใหญ่ให้ทีมงานเข้าประชุมด่วนแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น เพื่อหาคนมาคุมงานต่อแทน

...

‘ไม่อยากจะสร้างชื่อเป็นของตัวเองหรอกยะ นี่งานคนอื่นเขาออกแบบ’

‘แต่การได้ทำโพเจกต์ใหญ่ๆ แบบนี้มันก็ดีต่อโพไฟล์เรานะ ดีอบแต่บ อีกอย่างเรายังไม่รู้เลยว่าต่อให้โครงการสระบุรีเซ็นสัญญากับ วี.เค. นายใหญ่จะให้เราเสนองานให้ลูกค้าดูหรือเปล่า’

‘มันก็จริง แต่คนอย่างแกเนี่ยนะจะไปรับช่วงงานใครต่อได้’

วโรตรัมพูดตามความจริง ถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะมีความเป็นกันเองกับคนทุกหมู่เหล่า แต่ในเรื่องของเส้นสายการออกแบบนั้น แพรวพรรณรายมีความเป็นตัวเอองสูงมาก ชนิดที่ไม่มีใครแปลกใจเลยที่งานของหล่อนได้รับคะแนนสูงที่สุดในระดับชั้นปริญญาโทที่นิวยอร์กตั้งแต่เคยมีการเปิดหลักสูตรมา

‘อือ แต่เราอยากทำจริง ๆ ตีบแต่บ เราอยากสัมผัสเทศกาลโรงแรมเมืองไทยก่อนด้วย’

‘ถ้ายังงั้นก็ตามใจเถอะละ แต่ก็ช่วยทำใจด้วยว่าคนที่อยู่ในทีมนี้เขี่ยเวลากินกันทั้งนั้น ดังนั้นนอกจากแกต้องไปรับช่วงงานคนอื่นต่อแกยังต้องสู้กับกองทัพปีศาจทั้งกองทัพด้วย!’

...

“ก็นั่นแหละ แต่อย่างที่บอก ถ้าฝีมือฉันไม่ได้ นายใหญ่ก็ไม่ให้ทำหรอก”

แพรวพรรณรายไม่เคยเรียกพรรณพัตราด้วยชื่อเล่น หรือใช้สรรพนามสนิทสนมหากมีคนอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานอยู่ แต่เธอยังด้วยความให้เกียรติทุกคำ และเคารพเสมือนเป็นลูกน้องคนหนึ่ง อีกฝ่ายก็ปฏิบัติกับหล่อนไม่ต่างกับลูกน้องคนอื่น ๆ จะมีบ้างก็แค่วิธีที่รับเข้าทำงานโดยไม่ต้องยื่นใบสมัคร เธอเรียกมาสัมภาษณ์เหมือนพนักงานคนอื่น ๆ ที่ต่อคิวกันเป็นหางว่าว

“จ้าา แม่คนเก่ง เก่งแต่ในตำราไม่ได้นะจ๊ะ แกนะไม่เคยทำงานกับลูกค้ามาก่อน เก่งแต่ออกแบบอะไรที่มันฟุ้งอยู่ในหัว สร้างสรรค์จินตนาการ แต่ในโลกของความเป็นจริง ลูกค้าคือพระเจ้านะ บางทีไอ้ที่เราบอกเราแนะไป แม่ไม่ฟังหาอะไรสักอย่าง” เพื่อนชายใจสาวบอกด้วยท่าทางแมนที่สุด จนไม่มีใครรู้ว่าเขามีพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบน

ในโลกนี้นอกจากมารดาก็มีชะนีมีฐานันดรคนเดียวละที่รู้ว่า
เขาไม่ชอบเพศตรงข้าม จนหลายทีที่คนเข้าใจผิดว่าชายหนุ่มกับสาว
งามเป็นมากกว่าเพื่อนสนิท แล้วยกให้สนุกปากโดยที่คนทั้งคู่ไม่คิดจะ
แก้ตัว เพราะรู้ว่าต่างฝ่ายต่างช่วยเป็นไม้กั้นหมาให้กัน เพราะเห็น
ห้าวๆ เอี้ยๆ แบบนี้แพรวพรรณรายก็มีผู้ชายมาขายขนมจับไม่ได้ขาด
ในขณะที่โรตม์เองก็มักมีผู้หญิงมาอ่อยให้รำคาญใจ พอได้กันชนชั้น
คืออย่างนั้นคุณหญิง ชะนีนางอื่นก็ไม่ค่อยกล้าไต่เพราะรู้จักตีตีพิศพิศความ
เอาเรื่องดี แถมเจ้าตัวยังสวยจัดชนิดหาคนเทียบชั้นได้ยาก ไม่ต้องพูด
ถึงโพรไฟล์ส่วนตัวที่เกินเรื่องไปมาก

“ทราบค่ะ ว่าแต่คุณต๊อบจะมาพาไปทานอะไร แล้ววันนี้ไม่ต้อง
เข้าไซต์ของตัวเองเหอะ”

แพรวพรรณรายเองก็เปลี่ยนวิธีพูดกับเพื่อนรักเช่นกันเมื่ออยู่ต่อ
หน้าคนนอก เรียกเขาด้วยชื่อเล่นเพียงครั้งเดียวเพื่อส่งเสริมความเชื่อ
ให้คนอื่นเข้าใจว่าเพื่อนรักเป็นชายแท้

“อยากทานอะไรล่ะครับ คุณหญิง”

“ทานง่ายๆ เร็วๆ มีที่ไหนไหมแถวนี้ ตอนบ่ายอยากกลับมาเดิน
ดูรายละเอียดงานด้วย ตามสัญญาเจ้าของบริษัทมาถ้าส่งมอบงาน
ช้า”

“แถวนี้เหอะ มีแต่ไซต์คนงาน ไม่ก็ต้องเดินไปหน่อยถึงจะมี
อาหารตามสั่ง กินในโรงแรมไหมล่ะ ถ้ารีบอะ”

ไม่ได้อวดร่ำอวดรวย แต่เผชิญว่าพ่อแม่ดันมีอันจะกินกันทั้งคู่
แถมเงินเดือนที่ได้อีกก็ไม่ใช่น้อยๆ ยิ่งวโรตม์ที่เริ่มทำงานมาก่อน จน
ตอนนี้ได้เป็นวิศวกรประจำโครงการ เป็นผู้คุมงาน ได้รายได้มหาศาล
และที่มาหาแพรวพรรณรายได้ในตอนนี้ก็เพราะงานที่อยู่ในความ
รับผิดชอบของเขายู่ฝั่งตรงข้ามโรงแรมหรูแห่งนี้

“ก็ได้ แต่จะว่าไปอยากกินอะไรแซ่บๆ แถวนี้มีส้มตงส้มตำไหม

อ๊ะ”

คนสวยที่วันนี้แต่งตัวเรียบร้อยเป็นพิเศษเขย่งขากระซิบบอกเพื่อนสนิท อีกคนก็เอามือยี้หิ้วเพื่อนรักทันที

“โอ๊ย อย่าสิ เดี่ยวผมยุ่ง”

คนที่มวยผมเป็นทรงดังโงะมาตลอดชีวิตขมวดคิ้วนินทาใส่เพื่อนนานๆ จะได้หิวผมเป็นรูปเป็นทรงกับเขาที ทำตัวเหมือนคนแต่งตัวแต่งหน้าไม่เป็น ทั้งๆ ที่ฝีมือเทียบชั้นมืออาชีพด้วยซ้ำ

“ปกติหัวผมจะไม่โดนผม ยังจะมาทำเป็นห่วงสวย ดัดจริต”

วโรตม์แยกเขี้ยวใส่เพื่อน ลดเสียงลงท่ายประโยคเพื่อไม่ให้คนอื่นได้ยิน ก่อนจะถือสนิพาดแขนล็อกคอเพื่อนสาวลากตัวเดินมุ่งตรงเข้าห้องอาหารนานาชาติของโรงแรมทันที

“ส่วนวันนี้กินข้าวผัดกะเพราในโรงแรมไปก่อนละกัน เดี่ยวเข้าที่เข้าทางจะพาไปกินส้มตำที่ไฮด์คอนงาน ตามนี้ โอเค” ชายหนุ่มทำมือเป็นสัญลักษณ์ภาษาสากลที่เข้าใจกันทั่วโลก

อีกคนก็ตอบกลับมาด้วยภาษากายที่ไม่ต่างกัน แล้วก็หัวเราะใส่กันด้วยท่าทางอารมณ์ดี ชนิดที่ใครเห็นก็ต้องเข้าใจตรงกันว่าชายหนุ่มหญิงสาวคู่นี้เป็นคนรักกันอย่างแน่นอน

**“คุณฉอนจะให้โทร. ลงไปสั่งอาหารไว้เลยไหมครับ
มิสเตอร์หวางกำลังจะลงไปห้องอาหารแล้ว”**

दनัยเอ่ยถามทันทีที่นายใหญ่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ประธานในที่ประชุม หลังจากจัดการงานทุกอย่างเสร็จสิ้นก็ต้องรีบลงไปรับรองมิสเตอร์หวาง นักธุรกิจชาวจีน ลูกคำวี่ไฉฟี่ตลอดกาลที่เข้ามาขึ้นทุกครั้งที่มาพักแรมเดือน ยิ่งตอนนี้ที่ลูกสาวคนโตมาเรียนต่อระดับปริญญาโท เจ้าตัวยิ่งเหมาะห้องสวีตเป็นระยะตลอดสองปีที่ลูกสาวต้องเรียนอยู่ที่นี่ อีกทั้งฉอนฤทธิ์เองก็กำลังหาทางร่วมทุนทำโรงแรมขยายสาขาไป

ที่เมืองจีน เลยต้องให้การรับรองกันมากกว่าปกติ

“ไม่เป็นไร ว่าแต่มีสเตอร์หวางทานห้องไหน”

“ห้องนานาชาติครับ เพราะแต่ละคนอยากทานไม่เหมือนกัน
เลย”

นอกจากมีสเตอร์หวางแล้ว ยังมีผู้ร่วมโต๊ะซึ่งประกอบด้วยคุณ
นายหวางและลูกสาวทั้งสอง นึกมาถึงตรงนี้ออนฤทธิ์ก็อยากจะถอน
ใจเพราะเรื่องที่ต้องเจอ ทำให้เขาจะไม่รู้ว่าเศรษฐกิจใหญ่แห่งมหานคร
เซี่ยงไฮ้คิดอะไรอยู่ เขารังเกียจวิธีการแบบนี้ไม่น้อย แต่ก็ต้องกัดฟันทน
เพราะอย่างที่บอกว่ามีสเตอร์หวางเป็นลูกค้ารายสำคัญ สำคัญขนาด
จะช่วยให้เขาขยายสาขานอกประเทศแห่งแรกได้สำเร็จ ดังนั้นอน-
ฤทธิ์เลยทำได้แค่เก็บความรู้สึกไว้ภายใน ทั้งๆ ที่อยากจะตะเพิดใส่
หรือไม่ก็พูดจาแตกดันเสียที่ว่าจะอยากคิดจะเอาเงินมาโปรยใส่โรงแรมเขา
แล้วเขาต้องเอาลูกสาวตัวเองมาทำเมีย

“ไม่ต้อง เดี่ยวไปดูเอาที่โน่นก็ได้ ไม่อยากทานอะไรเท่าไร”

พูดแค่นั้นคนเป็นเลขาฯ ก็รับรู้ได้ทันทีว่าอาการไม่อยากอาหาร
ของเจ้านายไม่ได้เกิดขึ้นเพราะไม่หิว แต่น่าจะเป็นเพราะผู้ร่วมโต๊ะ
วันนี้มากกว่า เลยได้แต่ผงกหัวรับรู้ก่อนจะกดโทรศัพท์สั่งการแม่บ้าน
ที่ดูแลชั้นผู้บริหารโดยเฉพาะให้เตรียมอาหารกลางวันของอนฤทธิ์
สแตนดาร์ดไว้ เพราะเชื่อได้เลยว่าชายหนุ่มหน้านี้ผู้นี้จะใช้เวลาที่โต๊ะ
อาหารไม่เกินสิบห้านาทีแน่นอน

...

“มีสเตอร์หวาง ขอโทษที่ให้รอครับ”

อนฤทธิ์ก้มหัวให้มหาเศรษฐีชาวจีนที่มีตำแหน่งในรัฐบาล
กลางซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร ด้านซ้ายมีมาตามหวางและลูกสาวคนเล็ก
ส่วนด้านขวาเว้นที่นั่งที่ติดกับผู้สูงวัยไว้ให้เขา แต่เก้าอี้ตัวถัดจากนั้นมี
ลูกสาวคนโตของตระกูลหวางนั่งอยู่ หมุดทางเลือกให้ชายหนุ่มเจ้าของ

โรงแรม จำต้องเดินไปนั่งเคียงข้างสตรีตัวขาวเป็นเผือกอย่างไม่มีข้อ
โต้แย้ง

“ไม่เป็นไรเลย เข้าใจๆ วางานยุ่งเป็นธรรมดา ว่าแต่ปิดปรับปรุง
หลายส่วนเหมือนกันนะ”

คนที่ใช้บริการวันซ์ ริวามาโดยตลอดบอก

“ครับ”

“ไม่เสียลูกค้าเหวอ”

“ไม่หรรอครับ ปิดเป็นส่วนๆ ที่พอใช้ส่วนอื่นทดแทนได้ครับ”

“ดีๆ แล้วจะเสร็จทันช่วงคริสต์มาสไหม ปีนี้จัดงานเคานต์ดาวน์
หรือเปล่า”

“จัดงานคริสต์มาสครับ แต่น่าจะไม่จัดเคานต์ดาวน์”

“โหเป็นงั้นละ” คนมีประสบการณ์ในการเดินทางมาตลอดเล็ก
คิวถาม

คนหนุ่มอายุคร่าวลูกหนึ่งนั่งระหว่างพนักงานของเจ้าตัววินน้ำดื่ม
แบบอัดก๊าซลงในแก้วทรงสูงที่มีน้ำแข็งและมะนาวผ่านลอยอยู่

“เท่าที่เซอร์เวย์ จัดกันเกือบครบทุกโรงแรมเลยครับ จนแทบไม่มี
ทางเลือกให้ลูกค้าที่อยากมาทานข้าวเฉยๆ แล้วกลับบ้านนอน”

เป็นเหมือนประเพณีของโรงแรมไปแล้วในการที่จะขายแพ็คเกจ
นับถอยหลังเข้าสู่ปีใหม่บวกรวมค่าอาหารและเครื่องดื่มเข้าด้วยกัน ซึ่ง
ก็ดูจะคุ้มดีสำหรับคนที่ชอบปาร์ตี้ในเทศกาลแบบนั้น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้
ว่าผู้คนจำนวนไม่น้อยอยากกลับไปนอนสงบๆ อยู่ที่บ้าน ทว่าก็ยังอยาก
มีมื้ออาหารดีๆ ในโรงแรม วันซ์ ริวากายได้การบริหารของมอนฤทธิ
เลยตัดสินใจเปิดให้บริการแบบปกติ ไม่มีการขายแพ็คเกจเหล่าฟวง
เปียร์วิใดๆ แต่เลือกที่จะไปจัดอีเวนต์ในคืนคริสต์มาสอีฟแทน เพราะ
แขกที่มาใช้บริการส่วนใหญ่เป็นชาวตะวันตก

“เออ คิดแบบนี้ก็ดี ว่าแต่นี้ไม่ทานอะไรหรือไงมอน” มิสเตอร์

หวางมองหน้าชายหนุ่มอนาคตไกล ก่อนจะหันไปสบตานูตรสาวที่นั่ง
เขินอาย

“เอมิลี สั่งอาหารมาให้คุณณอนลี นั่งนิ่งอยู่ได้ ไม่ดูแลแขกเลย”
ประธานไนโตะสั่งบุตรสาวเป็นภาษาจีน

ณอนฤทธิ์เข้าใจที่อีกฝ่ายพูดเป็นอย่างดีเลยตัดสินใจออกปาก
เป็นภาษาจีนกลาง หลังจากที่เมื่อครู่เลือกใช้ภาษาอังกฤษในการ
สื่อสาร

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เชิญคุณเอมิลีตามสบาย” ณอนจำต้องหัน
มองคนข้างๆ ที่นั่งก้มหน้าก้มตา ไม่แสดงอาการใดๆ ทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไรค่ะ ให้เอมิลีสั่งให้นะคะ”

หญิงสาวตอบกลับเป็นภาษาจีนแมนดารินเหมือนกัน ใจชื้นขึ้น
มาหน่อยที่ไม่ต้องเจรจากับอีกฝ่ายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งต่อให้อ่านออก
เขียนได้ พูดยารู้เรื่อง แต่ก็ไม่สนใจเหมือนภาษาแม่แท้ๆ

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับ ผมเพิ่งทานของว่างในห้องประชุมออกมา
ยังไม่หิว”

ชายหนุ่มบอกละเอียดสุภาพ ก่อนจะปรายตากลับมาที่มิสเตอร์
หวางอีกที ไม่ต้องการแสดงออกให้ใครหน้าไหนคิดได้ทั้งนั้นว่าเขาเปิด
โอกาส หรือคิดกับอีกฝ่ายเป็นอื่น เรียกได้ว่าณอนฤทธิ์เก็บอาการของ
ตัวเองไม่ให้หลุดสักเม็ด

“อ้าว นี่กว่าจะได้ทานข้าวด้วยกันซะอีก”

“มิสเตอร์หวางอยู่อีกตั้งหลายวันครับ”

ชายหนุ่มยกน้ำขึ้นจิบอีกครั้งหนึ่ง ตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ไม่ให้
เสียมารยาทจนเกินไป อย่างไรก็ตามเสียให้พอคบค้าเป็นคนรู้จักก็ไม่ผิดใจ
เลยไม่อยากทำอะไรให้เกิดการผิดใจทั้งกับตัวพ่อ ทั้งกับลูกสาว

“แต่จะอยู่ไม่ครบทุกคนแบบวันนี้แล้ว นี่เดี๋ยวเอมิลีต้องไป
เอาทิ๊งกับทางคณะใช้ไหม”

สตรีวัยไม่น่าเกียยี่สิบห้าพักหน้ารับ หล่อนเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทภาคอินเตอร์เกี่ยวกับการโรงแรมในมหาวิทยาลัยเก่าแก่ที่มีวิทยาเขตอยู่ชานเมือง

“ครับ”

ชายหนุ่มไม่ตอบรับและไม่ปฏิเสธ แต่สนใจว่าการที่อีกฝ่ายจะไปไหนมาไหนก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องมารู้ แค่อำนวยความสะดวกในการคิดเรตห้องพักแบบหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น ซึ่งมีครัวเล็กๆ พอที่จะยังชีพด้วยการไม่ทำอาหารได้ แต่ก็สะดวกสบายพอตัวสำหรับการสั่งอาหารโรงแรมที่มีพร้อมบริการยี่สิบสี่ชั่วโมง หรือจะอุ่นอะไรง่ายๆ กินให้นวดราคาพิเศษ เพราะมีสเตอร์หวางเหมาะห้องพักกระยะยาวถึงสองปีให้บุตรสาวอยู่แทนการซื้อคอนโด ด้วยเห็นว่าสะดวกสบายดีกับการมีแม่บ้านมาทำความสะอาดให้ทุกวัน อีกทั้งยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มากมายให้ลูกสาวเขาได้ใช้บริการ

“เดี๋ยวพอเอมิลีไปออกทริป ผมก็อยู่อีกแค่ไม่กี่วันก็จะบินกลับ ผากคุณณณณดูลูกสาวผมหน่อยนะ ถึงจะเดินทางทั่วโลกมาตั้งแต่เด็กๆ แต่ไม่เคยอยู่คนเดียวไกลๆไกลตา นี่ถ้าไม่ติดหมวยเล็ก...”

มีสเตอร์หวางมองลูกสาวคนเล็กที่เพิ่งขึ้นชั้นมัธยมปลาย “...ไม่จั้นผมก็ส่งแม่เขามาอยู่ด้วยแล้ว”

คนเป็นพ่อพูดจบก็หันมองชายหนุ่มที่เขาตั้งใจจะฝากผีฝากไข้ลูกสาวไว้เสียหน่อย แต่ชายหนุ่มกลับไม่มีท่าทีอะไร จนมีสเตอร์หวางจำต้องยกไม้ตายขึ้นมาพูด

“แล้วยุ่งขนาดนี้ เรื่องโรงแรมที่เมืองจีนจะไหวหรือ นี่ไม่ใช่ผมช่วยดูแลทางแล้วปลีกตัวไปทำไม่ได้นะ”

เท่าที่พูดกันคือทางตระกูลหวางจะเป็นคนลงทุนในส่วนของอาคารสถานที่ และเลือกบริษัทที่เหมาะสมเป็นผู้บริหารงานโรงแรม โดยบริษัทที่ถูกเลือกมาร่วมทุนจะต้องลงเงินบางส่วนเพื่อเป็นการ

หุ่นกันอย่างจริงจัง ซึ่งนอกจากฉอนฤทธิ์ยังมีคู่แข่งอีกรายที่คุณสมบัติค่อนข้างสูง ที่สำคัญยังถือสัญชาติจีนเหมือนกันอีกด้วย และดูท่าคู่แข่งรายนั้นจะต้องการตัวคุณหนูตระกูลหวางมากกว่าหุ่นในโรงแรมที่จะลงทุนทำกัน เลยหาทางใช้อำนาจกดดันหลายฝ่าย เพราะรู้ว่ามิสเตอร์หวางไม่ถูกใจตระกูลของเขา ยื่นข้อเสนอว่าเวียนหัว เช่น หากได้หุ่นในโรงแรมที่เซี่ยงไฮ้จะไม่วุ่นวายกับเอมิลีให้คนเป็นพ่อรำคาญใจพอหนักๆ เข้าเมื่อมีฉอนฤทธิ์มาเป็นอีกตัวเลือก อีกฝ่ายก็เริ่มต้นพราดเพราะมิสเตอร์หวางแสดงกิริยาว่าเขามีสิทธิ์รั้งตำแหน่งว่าที่ลูกเขยด้วย

“เรื่องงานผมไม่มีปัญหาหรอกครับ ให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกอยู่แล้ว หากทางมิสเตอร์หวางจะกรุณา ถ้าทางเมืองจีนพร้อมเมื่อไหร่บอกผมได้เลย ผมจะให้दनัยเคลียร์เวลาให้ ส่วนเรื่องคุณหนูหวาง ผมพอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับทางโน้น”

ฉอนฤทธิ์ตัดสินใจบอก เขาไม่ได้ทำธุรกิจแบบหนูนกตาบอดจะสู้กับใคร จะลงทุนกับใครเขาก็ต้องรู้รายละเอียดให้ครบถ้วน ไม่ยอมให้มายืมมือหลอกใช้กันได้ และถ้าหากเขาจะช่วย ชายหนุ่มก็ต้องมั่นใจว่าเขาจะได้ผลตอบแทนที่เหมาะสม

“ดังนั้น ผมยินดีที่จะดูแลคุณหนูหวางเท่าที่พอจะทำได้ แต่มันจะไม่มีอะไรมากไปกว่าการช่วยเหลือในฐานะที่ผมจะเป็นคนได้ร่วมทุนกับท่านอย่างแน่นอน ส่วนรายละเอียดอื่นๆ เกี่ยวกับคุณเอมิลี ผมวางใจให้दनัยช่วยจัดการ”

พูดจบชายหนุ่มก็เงยหน้าสบตาเลขาฯ แบบที่อีกฝ่ายก็รู้ความนัย เดินปรี๋เข้ามาก้มหัวคำนับผู้สูงวัย ก่อนจะเอ่ยปากบอกสิ่งที่ฉอนฤทธิ์กำลังต้องการ

“มิสเตอร์หวางครับ ผมदनัย ยินดีรับใช้เรื่องคุณหนูหวาง” ดนัยหันมองลูกสาวคนโตของตระกูลผู้มั่งคั่งที่ยังนั่งนิ่งไร้ปากเสียง ไม่ขยับ

แม้แต่จะเอาอาหารเข้าปาก

“ส่วนคุณฉอน เมื่อครู๋ทางบัญชีโทร. มาครับ มีเรื่องด่วนอยากออกเช็คก่อนบ่ายโมง จะได้ขึ้นเงินได้ก่อนหยุดสุดสัปดาห์ แต่คุณฉอนยังไม่ได้สั่งอาหาร ผมเลยบอกให้ทางบัญชีรอก่อน”

จริงๆ ก็ไม่ได้ด่วนหรอก แต่เขาอ่านภาษากายและความต้องการของผู้เป็นนายออกอย่างชัดเจน รู้แฉะใจว่าตั้งแต่กาแฟเมื่อเช้ายังไม่มีอะไรตกถึงท้องเจ้านายเลย ให้อำนาจอาหารว่างที่เจ้านายเอ่ยกับแขกโคตรวิโอพิก็เป็นข้ออ้างทั้งนั้น เพราะตั้งแต่เขาทำงานให้ฉอนฤทธิ์มาไม่เคยเห็นอีกคนหยิบอะไรในห้องประชุมเข้าปากทั้งสิ้น

“ถ้าด่วนขนาดนั้นก็ต้องขอโทษมิสเตอร์หวังด้วยจริงๆ ครับ ไว้ก่อนกลับผมคงได้มีโอกาสทานข้าวกับท่านอีกสักมื้อนะครับ”

พูดจบร่างสูงก็ลุกขึ้นทำความเคารพอย่างไม่เปิดโอกาสให้ใครได้โต้แย้ง ก้าวขายาวไวๆ ตั้งใจจะเดินให้พ้นรัศมีห้องอาหารนานาชาติให้เร็วที่สุด แต่กลับต้องชะงักขา เหลือบตามองตามเสียงหัวเราะกังวานที่ลอยเข้ามา เห็นผู้หญิงที่กำลังยิ้มสดใสเปล่งเสียงเรียกรอยยิ้มจากคนอื่นได้ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าเนื้อความที่หล่อนคุยกับคู่สนทนาคือเรื่องอะไรไม่เห็นด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เพราะมีพนักงานอั่งโถงสูงบังไว้ อดคิดไม่ได้ว่าเสียงใสๆ นั้นหากได้ยินทุกวันคงทำให้คลายเครียดจากเรื่องหนักหิวได้ไม่น้อย มุมปากตั้งท่าจะยิ้มมากกว่าที่เคย แต่กลับต้องดึงกล้ามเนื้อหน้ากลักลับมาแทบไม่ทันเมื่อเสียงหวานผรุสวาทวาจาที่ไม่น่าจะออกมาจากปากผู้หญิงที่หน้าสวยปานนั้น

“อ๊ต๊ปปเพื่อนเลววว! สันดานกะหรีแบบนี้ขอให้เป็นเอดส์ตาย!”

2

‘หวงนักคานเนี่ย แค่เจาะนิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่ได้ ไม่ได้ขอ
จับไข่ซะหน่อย จะอะไรนักหนา หวงซะอย่างกับเป็นกล่องดวงใจ’

ประโยคเด็ดของแพรวพรรณรายยังก้องอยู่ในหัวของเขาราวกับ
ว่ามีคนเปิดรีเพลย์อยู่ตลอดเวลา แม้ว่าฉนวนฤทธิ์จะกลับจากข้างล่าง
ขึ้นมาในที่โต๊ะทำงานของเขาแล้วก็ตาม คิดแล้วก็กระตุกมูมปาก

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่จะเป็นคำพูดของผู้หญิงที่มีค่านำหน้า
ชื่อว่า ‘คุณหญิง’ คนที่เกิดในรั้วในวังไม่ได้รับการบ่มเพาะให้เป็นคน
สุภาพเรียบร้อย ระมัดระวังการเอ่ยวาจาหรือการ

จะว่าไปนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาพบหล่อน เพียงแต่ครั้งแรกนั้น
ฉนวนฤทธิ์เห็นหน้าสวยจัดระหว่างหล่อนเดินออกจากห้องอาหารห้อง
หนึ่งของโรงแรม ยังคิดแค่ว่าหล่อนคงเป็นหนึ่งในแขกที่มาใช้บริการ
ไม่คิดด้วยซ้ำว่าพอได้พบหน้ากันอีกครั้งเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้
สมองเขาจะจำหน้าหล่อนได้ทันที แต่ที่ประหลาดใจก็อย่างที่ว่า ชาย
หนุ่มไม่คิดว่าคนมีสายเลือดสีน้ำเงินจะพูดจาแบบนั้น กิริยากระโดด-
กระเดกแบบนั้น หรือจะเป็นเพราะเขาไม่ค่อยเข้าสังคมถึงไม่เคยพบ
หน้าผู้มีศักดิ์เป็นน้ำสาวของพรรณพัตราคนนี้มาก่อน อันที่จริงจะว่าไป
ก่อนหน้านี้เขาก็ไม่รู้จักบริษัทรับเหมาของพรรณพัตราด้วยซ้ำ เคยพบ

หญิงสาวตามงานสังคมที่จำเป็นต้องไปบ้าง ชัยฤทธิ์ต่างหากที่แนะนำให้เลือกบริษัทนี้เข้ามาจัดการเรื่องการรีโนเวตโรงแรมใหม่ ชายหนุ่มยอมรับว่าคุณหญิงแพรวพรรณรายคนนี้ต่างจากภาพที่เขาวาดเอาไว้ในหัวอย่างสิ้นเชิง

หล่อนดูเหมือน...สาวหัวนอกใจแตกต่างมากกว่ากุลสตรีจากในรั้วในวังที่ควรจะนั่งพับเพียบเรียบร้อย ยิ่งคิดก็ยิ่งเรื่อยเปื่อยไปกันใหญ่กับเรื่องราวของผู้หญิงคนนั้น ไม่รู้ว่าคุณๆ ท่านๆ ในวังทำหล่อนหลุดมือตกบันไดศีรษะกระแทกพื้นตอเด็กหรืออะไรเพื่อกันนั้น ราชนิกุลคนนี้ได้มีวาจาห้าวหาญผิดเหล่าผิดคอกขนาดนี้

“นี่ถ้าอีกหน่อยพ่อแม่ไม่จับคลุมถุงชนกับคุณชายสักคนคงต้องขึ้นคานแน่ๆ ผู้หญิงอะไรพูดเรื่องแบบนั้นออกมาได้ไม่อายปาก”

ชายหนุ่มดำเนินพลางส่ายหน้าไปด้วย ก่อนจะเหลือบเห็นว่าเขาเสียเวลาไปกับการคิดเรื่องไร้สาระเกือบบินหนี ออกจะงงกับตัวเองนิดๆ แต่ก็ปิดความรู้สึกแปลกๆ ทิ้ง หันไปลากไม้ตบึกที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานเข้ามาใกล้มือ ตั้งใจว่าจะเคลียร์งานที่ค้างอยู่ก่อนที่จะลงไปรับประทานอาหารกับพี่ชายและพี่สะใภ้ แต่แทนที่จะได้เปิดไฟล์งานขึ้นมาดู สารบางอย่างในสมองกลับสั่งให้เปิดหน้าต่างเชิรชข้อมูลขึ้นมา แล้วนิ้วเรียวกี๊รวพิมพ์คีย์เวิร์ดลงไปแบบที่เขาเองก็ไม่ทันได้รู้เนื้อรู้ตัว

คุณหญิงแพรวพรรณราย วิริยา

ไม่กี่วินาทีที่ข้อมูลของหญิงสาวคนดังกล่าวก็ปรากฏขึ้นบนจอ ผู้บริหารหนุ่มไล่อ่านทุกตัวอักษร เขาเบ้าปากนิดๆ พยักหน้าเบาๆ ไปด้วย

“เป็นแฝดผู้น้องของหม่อมราชวงศ์เพชรประกายมาศ ปีนี้ก็อายุยี่สิบเจ็ดปี หิมม...นี่ทำงานมาก็ปีแล้ว” ฉอนฤทธิ์หรีตายามคาดคะเนบางอย่างในหัว “ทำไมคุณลูกพลับถึงส่งคนนี้มา จะทำงานได้จริงหรือ”

ผู้บริหารหนุ่มสบประมาทลูกจ้างคนใหม่โดยไม่รู้ตัว “อย่าบอก

นะว่าตั้งใจส่งให้มาเรียนรู้งานที่นี่”

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง สิ่งแรกที่เขาควรจะสอนเธอก็คงไม่พ้น...

ฉอนฤทธิ์เอื้อมมือไปกดปุ่มโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานแล้วกรอกเสียงลงไป “दनัย เข้ามาหาผมหน่อย”

สิ้นคำสั่งไม่ถึงนาที คนถูกเรียกก็ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเจ้านาย หนุ่มในท่าเตรียมรับคำสั่ง

“โทร. ไปบอกสถาปนิกคนใหม่ด้วยว่าวันพรุ่งนี้ให้มารับอาหาร เข้าที่ห้องอาหารของโรงแรม ผมจะเลี้ยงต้อนรับเธอ”

दनัยขมวดคิ้วเล็กน้อยที่จู่ๆ เจ้านายของเขาก็นึกอยากจะเลี้ยงอาหารลูกจ้างขึ้นมา ทั้งที่เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วเพิ่งให้เขาปฏิเสธคำขอของหล่อนไป แถมนองสัปดาห์ก่อนโน้นที่เจ้าตัวมารับช่วงต่อโครงการ คนเป็นนายยังบอกว่าไม่ใช่หน้าที่ที่จะต้องมาดูแลหรือไปต้อนรับ จากที่คิดว่ารู้ใจฉอนฤทธิ์ กลับกลายเป็นว่าตอนนี้เดาอะไรไม่ถูกเลยสักนิดเดียว

“คุณฉอนหมายถึงคุณหญิงแพรวพรรณรายนะหรือครับ”

“ใช่ มีอะไรหรือเปล่า”

ตาเรียวละจากเอกสารมามองหน้าผู้ช่วยคนสำคัญ ทำนองว่ามีอะไรที่ไม่เข้าใจตรงไหน

“อ้อ เปล่าครับเปล่า”

दनัยเห็นท่าทางแบบนั้นก็รีบปฏิเสธ ปิดข้อข้องใจของตนเองออกไปทันที “ผมแค่คิดว่าตอนที่สถาปนิกคนก่อนมาทำงานไม่เห็นว่าคุณฉอนจะมีมือเข้าเลี้ยงต้อนรับเธอเลย หรือว่า...เพราะคุณหญิงแพรวพรรณรายมีศักดิ์เป็นน้ำของคุณพรรณพัตรา”

แถมเขาเคยถามฉอนฤทธิ์แล้วด้วยว่าจะไปเจออีกฝ่ายไหม แต่เมื่อไม่กี่วันก่อนเจ้านายของเขาตอบเต็มปากเต็มคำว่ามีหน้าที่ความจำเป็น แล้วทำไมวันนี้ถึงได้พัฒนาไปจนถึงขั้นขอเลี้ยงข้าว

ต้อนรับเสียอย่างนี้

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าคนมีแผนในหัวแวบหนึ่งก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว “เปล่าหรอก เพียงแต่ว่า...ผมแค่มีเมนูพิเศษที่เตรียมให้คุณหญิงแพรวพรรณรายก็เท่านั้น เขาจะได้อรรถรสตัวตนของผมและโรงแรมดีขึ้น เมื่อจะตกแต่งอะไรจะได้ไม่เข้าใจไปผิดๆ”

ฉอนฤทธิไม่ขยายความต่อว่าเมนูพิเศษที่วานันคืออะไร รอให้เลขฯ คนสนิทพ้นห้องออกไปก่อนเขาจึงต่อสายไปที่ห้องอาหาร แล้วส่งรายการอาหารเช้าของวันพรุ่งนี้สำหรับคุณหญิงแพรวพรรณราย

หนึ่งปีก่อนหน้า

“ก่อนอื่น วาระแรกก็ไม่มีอะไรมาก อยากแนะนำสมาชิกใหม่ของบริษัทเราให้ทุกคนรู้จัก”

พรรณพัตรา เวส อังกูร ในวัยสามสิบสามดูเรื่องรอง วาซีจับด้วยอำนาจเงินและความสำเร็จในชีวิต พูดเสียงดังฟังชัดทั้งๆ ที่ไม่ได้กดไมค์ ผู้เข้าร่วมประชุมทั้งสิบห้าคนได้ยินเนื้อความครบถ้วน มองตามมือไปทางเด็กใหม่สุดที่นั่งอยู่ปลายแถว

“นี่คือหม่อมราชวงศ์แพรวพรรณราย วิทยา หลายคนคงทราบว่าตามศักดิ์หญิงแพรวเป็นญาติ แต่ ณ ที่นี้ ใครที่มีอำนาจบังคับบัญชาเหนือหญิงแพรวสามารถใช้ได้เหมือนลูกน้องทั่วไป ต่อไปนี้หญิงแพรวจะมาเป็นสถาปนิกคนหนึ่งของเราที่ต้องทำตามกฎทุกอย่าง รวมถึงการทดลองงานในช่วงสามเดือนแรก”

ลั่นเสียงของประธานบริษัทออกแบบและรับเหมาก่อสร้างที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย คนที่เป็นเจ้าของชื่อเมื่อครู่ก็ลุกขึ้นยกมือไหว้คนทั้งหมดในที่ประชุมทันที ได้รับเสียงปรบมือต้อนรับตามธรรมเนียมของบริษัท จากนั้นผู้หญิงสวยจัดที่นั่งอยู่หัวโต๊ะก็ออกเสียงเด็ดขาดอีกครั้ง

“หมดธุระของหญิงแพรวแล้ว เชิญ เดี่ยวจะเรียกมาคุยเรื่อง

สโคปงานอีกที”

เท่านั้นหญิงสาวที่มีฐานันดรศักดิ์เป็นถึงหม่อมราชวงศ์ก็ต้อง
อุปเปิดตัวเองออกจากห้องประชุม ปล่อยให้ผู้หญิงใหญ่หรือเรื่อง
สำคัญกันไป ก่อนจะเดินออกมาด้านนอกซึ่งมีคุณขวัญเรือน ผู้ช่วย
ของญาติสนิทยืนรออยู่ ผายมือด้วยท่าที่อ่อนน้อมให้หล่อนเดินนำ แต่
แพรวพรรณรายก้มหัวยกมือไหว้อีกฝ่าย

“พี่ขวัญ...ไม่เอาค่ะ แพรวเป็นลูกน้องนะคะ”

“หือ คุณหญิงเป็นน้องคุณลูกพลับนะคะ”

ถึงแม้ปากจะบอกว่าแพรวพรรณรายเป็นลูกจ้างที่ต้องปฏิบัติตาม
ตามกฎเหมือนคนอื่น ทว่าพรรณพัตราถือไม่ได้ที่จะส่งเลขฯ มา
อำนวยความสะดวกเล็กๆ น้อยๆ ให้คนที่เหมือนน้องสาว

“โอ๊ย! เอาไว้ในที่ทำงานค่อยมานับญาติ ในเวลางานเห็น
แพรวเป็นเด็กในออฟฟิศเถอะค่ะ”

คนที่มีฐานันดรศักดิ์บอกแบบไม่ถือตัว แถมโอบมือรอบเอวหนา
ของอีกคนอย่างเป็นกันเอง ไม่วายชบหน้าสวบนบ่าเลขฯ ของญาติ
ทำตัวสนิทสนมเสน่หาน่าเอ็นดู

“ว่าแต่พี่ขวัญพาแพรวไปที่แผนกสิคะ นี่ใกล้เที่ยงแล้ว เพื่อรุ่นพี่
ใจดีจะเลี้ยงข้าวรับน้องใหม่ แพรวจะได้ประหยัดค่าข้าวไปอีกมื้อ”

หญิงสาวพูดเสียงใส มีทั้งโทนเสียงและท่าทางประกอบการ
เจรจาเจริญตาคนมอง จนขวัญเรือนอดไม่ได้ที่จะยิ้มตาม จับจูงญาติ
คนสวยของเจ้านายที่แต่งตัวแสนสบายด้วยกางเกงยีนส์ดำเอวสูงจับคู่
กับเสื้อเชิ้ตตัวโคร่ง บอกก็ยังแทบไม่ยากเชื่อว่ามีฐานันดรศักดิ์เป็นถึง
หม่อมราชวงศ์ จะมีก็แต่หน้าตาสวยจัด ผิวผ่อง และราศีบางประการ
เปล่งประกายผู้ดีบนผู้ดีนั้นละที่บ่งบอกว่าเชื้อสายไม่ธรรมดา

“เฮ้า ทุกคน นี่น้องใหม่ น้องแพรว จะมาเริ่มทำงานกับทีมนี้
ตั้งแต่วันนี้”

สถาปนิกมือหนึ่งที่กองรวมกันในพื้นที่ชั้นสิบทั้งชั้นเงยหน้าขึ้นมองคนมาใหม่ ได้ยินเสียงเป่าปากให้ร้องจากคนในทีมที่มีแต่ผู้ชายร่วมยี่สิบชีวิต แต่งเนื้อแต่งตัวไม่ได้ต่างจากเพื่อนร่วมคณะที่หล่อนคุ้นชินสักเท่าไร จึงไม่ได้นำพาต่อกรियाเช่นนี้ เพราะตอนเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ เพื่อนร่วมรุ่นก็ตื่นเต้นกับความงามของหล่อนแบบนี้ แต่พออยู่ๆ กันไปก็เห็นธาตุแท้ในตัวคนสวย จากที่เรียกกันเสียหวานจ๋อยว่า คุณหญิง ก็เหลือแต่ไอ้แพรวไปโดยปริยาย และยังไม่ทันไรเสียงเรียกหนึ่งก็ดังขึ้น

“ไอ้แพรว”

“เฮ้ย! มึง ไอ้ตั้ง!”

พอเห็นว่าคนเรียกเป็นใคร แพรวพรรณรายก็แทบจะลืมหูลืมตาที่หน้าตักใจเพราะสรรพนามที่คุณหญิงใช้เรียกเพื่อนไปในทันทีกระโดดเข้ากอดคอคนที่สวมเสื้อยืดยาวยานกับกางเกงยีนขาดรุ่มอีกฝ่ายก็โอบตอบอย่างดี

“เฮ้ย มาทำอะไรนี่วะไอ้แพรว นี่มึงกลับมาจากเมืองนอกเมื่อไหร่”

ตฤณมองหน้าสวยตาเป็นประกาย แต่ยังใช้คำพูดเหมือนเดิมกับหญิงสาว

“สักพักแล้วไอ้ตั้ง โอ๊ยคิดถึง นี่แกทำงานที่นั่นหรอ” หญิงสาวรีบเปลี่ยนวิธีเรียกเพื่อนทันที เพราะเห็นแววตาตกใจของขวัญเรือน เกรงว่าจะหัวใจวายไปเสียก่อน

“เฮอติ นี่ไอ้ต้อบก็อยู่”

“ฮะ! อยู่?” หน้าสวยออกอาการสงสัยเต็มที่ ก่อนจะได้รับการยืนยันจากเพื่อนในภาควิชาเดียวกัน “อยู่แบบเป็นวิศวะอยู่ที่นั่นอะหรอ ตายแล้ว กริร้อง ดีใจที่สุด”

หญิงสาวปรบมือให้ตัวเองเมื่อได้ยินเสียงตฤณซึ่งเป็นเพื่อนร่วมคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์สมัยเรียนปริญญาตรี กระโดดกอดคอ

คนหมวดเพิ่มผมยาวประบ่า ดูเซอร์แต่เท่ สมแล้วที่ได้ตำแหน่งเดือน
คณะ

“แล้วนี่จะเริ่มมาทำเมื่อไหร่”

“เริ่มแล้วๆ เริ่มเลยเนี่ย”

พุดจบก็นึกขึ้นได้ว่าเลขาฯ ของญาติสนิทที่ยืนอยู่ตรงนี้ เลยได้
แต่หันไปทำหน้าที่แหย เกาหัวแกรกๆ แก้ก๊อ ผู้ช่วยของพรรณพัตราภิ
ยมเอ็นดูใส่

“น้องแพรวมีเพื่อน พี่ก็ดีใจ ยังไงฝากน้องใหม่ด้วยนะคะ มีอะไร
ก็สอนกันด้วยละ”

พุดจบก็นึกถึงสาวน้อยคนใหม่ไว้ให้พี่ๆ น้องๆ ในทีมดูแล เพราะดู
ท่าแล้วจะไม่มีปัญหาในการร่วมงานกับเพื่อนใหม่ ยิ่งสถาปนิกดาวรุ่ง
อีกคนของบริษัทพี่ยกหน้าสำหรับก็ยังสบายใจ เพิ่งรู้จะเนี่ยว่าโรตัม
วิศวกรฝีมือดีอีกคนก็คุ้นเคยกับญาติของนายใหญ่ อย่างนี้เจ้าตัวคง
ไม่มีปัญหาอะไรในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมงาน

“ได้ครับ เดี่ยวผมดูมันเอง”

ขวัญเรือนหมุนตัวกลับออกไป โดยมีแพรวพรรณรายมอมตาม
หลัง ไม่นานก็หันกลับมาเอะอะใส่เพื่อนต่อ แล้วเดินตามพี่หัวหน้าทีม
ที่ก๊วกมือเรียกให้ไปนั่งประจำโต๊ะที่จัดแจงไว้ให้ ซึ่งกลายเป็นว่าที่นั่ง
ของหล่อนกับเพื่อนคนนี้อยู่ติดกัน

“เป็นแพรวก็ดีเลย ใจดีบ่นเมื่อวานว่าไม่อยากสอนงานเด็กใหม่
ได้เพื่อนมาทำแบบนี้ ตกลงมึงคงไม่มีปัญหาละนะ”

“ปัญหาอะไม่มี ถ้าเด็กใหม่เป็นใจแพรว ไม่ต้องสอนมันหรอกพี่
อะไรมันก็ได้ ดีไม่ดีเก่งกว่าผมด้วยซ้ำ”

ตฤณมองคนตัวเล็กที่เขายังโอบคอไว้ ไม่วายระบายถึงเพื่อน
อีกคนที่เจ้าหล่อนก็คุ้นเคยพอกัน ดีไม่ดีจะสนิทมากกว่าเขาเสียด้วยซ้ำ

“ห้องพวกวิศวจะอยู่ฝั่งโน้น ชั้นเดียวกันนี่แหละ แต่นี้ใจดีตอบมัน

ออกไปไซด์ ไม่รู้มันจะเข้ามาหรือเปล่า”

เขาเดินสวนกับเพื่อนร่วมสถาบันที่ทำงานที่เดียวกันเมื่อเช้า
ทักทายเบาๆ พอหอมปากหอมคอ เลย์รู้ว่าวันนี้อีกฝ่ายจะไม่อยู่ใน
บริษัท แต่ลงไปดูหน้างานที่ได้มารับผิดชอบเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอก ยังไงเดี๋ยวก็ต้องได้เจอกัน มีพวกแกอยู่ด้วย
โคตรสบายใจละ ว่าแต่มีอะไรให้แพรวช่วยไหมคะ” เด็กรัอนวิชา
ของงานจากหัวหน้าทันที

อีกคนส่ายหน้าปฏิเสธ “ตอนนี้ยังไม่มียอะไร งานออกแบบส่วน
ใหญ่ลูกค้าผ่านงานแล้ว กำลังจะเข้าพื้นที่”

แพรวพรรณรายพยักหน้ารับรู้ แต่ไม่วายขอร้องหัวหน้าต่อ

“ตอนนี้ทำโปรเจกต์ของที่ไหนอยู่บ้างอ๊ะคะ มีพอร์ตให้แพรว
ศึกษางานไหม”

คนที่ทำงานแบบหนักเอาเบาสู้มาตลอดกระตือรือร้นมากกว่า
ปกติ เพราะไม่อยากให้ใครมาครหาว่าหล่อนมีคุณสมบัติไม่เหมาะสม
กับงาน เมื่อพูดจบ เจ้านายหมาดๆ ก็ส่งแบบมาให้ดู ที่ปกเขียนหว่า
ว่าเป็นโครงการปรับปรุงโรงแรมวันซ์ ริวา แพรวพรรณรายก็รับมาเปิด
ดูด้วยความตื่นเต้นที่ได้เห็นเนื้อหาของโปรเจกต์ใหญ่แบบนี้ อ่านเพลิน
ไปเรื่อยจนดูแปลนพื้นคร่าวๆ อดชื่นชมฝีมือการออกแบบและจัดวาง
เฟอร์นิเจอร์ของสถาปนิกผู้ควบคุมโครงการไม่ได้จนถึงกับหลุดปาก
พิมพ์้าออกมา

“เก่งจัง ไม่แต่ะโครงสร้างเลย” หญิงสาวไม่รู้เลยว่าคนออกแบบ
ที่ตนกล่าวถึงเดินเข้ามาในออฟฟิศส่วนของสถาปนิกแล้ว

“ขอบคุณจ้ะ”

ได้ยินแบบนั้นแพรวพรรณรายก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะพบว่า
เจ้าของเสียงเป็นผู้หญิงท่าทางเรียบร้อย แถมมีลูกโป่งใบเล็กๆ ป่องอยู่
ตรงกลางพุง ไม่บอกก็รู้ว่ากำลังตั้งครรภ์ จึงรีบลุกขึ้นพนมมือสวัสดี

“สวัสดีค่ะพี่ หนูแพรว แพรวพรรณราย เพิ่งมาทำงานวันแรกค่ะ พี่ชื่อ...”

หญิงสาวแว่นวรรณคดีให้อีกฝ่ายตอบ มองอีกคนด้วยความชื่นชม ในความสามารถตาเป็นประกาย ชอบจริงๆ ได้คลุกคลีกับคนเก่งๆ เพื่อเรียนรู้และฝึกฝีมือตัวเอง

“พี่ชื่อเกดค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก เป็นคนออกแบบงานที่แพรวดูอยู่ เป็นไง พอไหวไหม”

อีกคนชวนคุยอย่างเป็นกันเอง วางยามผ้าลงบนโต๊ะทำงาน ผึ่งตรงข้าม หยิบกล่องนมออกจากกระเป๋ารับขึ้นมาเจาะดูดู ลูบมือบนหน้าท้องเบาๆ

“สวยมากเลยคะ แพรวฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์พี่เกดนะคะ”

“พูดเกินไป แต่เสียตาย แพรวมาช้า ไม่ทันได้มาร่วมทีมด้วย งานคงดีกว่านี้ พี่เห็นพอร์ตเรานะ ที่ได้รางวัลตอบจบโท ยังอึ้งเลยว่าเก่งจริงๆ”

อีกคนก็ชมความสามารถของราชินิกุลสาวด้วยความจริงใจ พลังกวาดตามองคนที่หน้าตาสวยจัดแม้ไม่มีเครื่องสำอางแต่งแต้มเลยสักนิด จะมีก็แต่แค่ลิปมันบางๆ ที่ทาเคลือบริมฝีปากไว้เพื่อเพิ่มความชุ่มชื้น

“เกินไปค่ะ งานแพรวเก่งแต่ในกระดาดหรือเปล่าก็ไม่รู้ ยังไงถ้าพี่เกดมีอะไรให้แพรวช่วยบอกเลยนะคะ หรือวันไหนไปไซด์ ขอแพรวตามไปด้วย ไปดู ไปช่วยถือของก็ยังดี”

“จ๊ะ ไว้ถ้าเรายังไม่มีงานในความรับผิดชอบจริงจัง พี่จะขอนายให้ตามไปเรียนรู้งานละกัน”

“อ้าว ไหนบอกจะให้ผมสอน”

ตฤณที่นั่งเขียนงานด้วยโปรแกรมเงยหน้าขึ้นมองรุ่นพี่ฝีมือเยี่ยมที่บัดนี้ตั้งครรภได้ห้าเดือนกว่าแล้ว

“ก็ไหนเราบอกชี้แจงจน แหม พอเห็นเด็กใหม่สวยจะรีบอาสา
เชียวนะ”

เกิดกานดาบอกยิ้มๆ เอ็นดูตฤณเป็นน้องทั้งๆ ที่อีกฝ่ายไม่ค่อย
พูดด้วยซ้ำ

“พูดไปเรื่อยพีเกด” เด็กมือดีบอก หน้าหล่อแบบเซอร์ยั๋ง
เหมือนจะไม่พอใจ แต่หากใครได้รู้อัตราการเต้นของหัวใจเขาก็คงงไป
ตามๆ กัน “ไอ้แพรวเรียนกับผมมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ไม่ตื่นเต้นอะไรกับมัน
แน่นอน!”

ปัจจุบัน

สาวร่างสมส่วนที่คงต้องบอกว่าดูดีจนไปเป็นดารานักแสดงได้
และน่าจะดีกว่าการมาเป็นสถาปนิกสาวชาวยาวๆ เข้ามาตรงทางเข้า
ของพนักงานด้านข้างโรงแรม ถึงแม้จะไม่ต้องตอกบัตรเข้างานเหมือน
คนได้อ่านาจของฉนวนฤทธิ์คนอื่นๆ แต่ก็ไม่ได้แน่หากจะทำตัวลอยชา
มาสายหลังจากคนงานก่อสร้างเริ่มทำงาน เพราะอันที่จริงแล้วไซต์งาน
ที่หล่อนต้องดูแลอยู่ห่างจากวังวิริยาแค่เดินทางสิบห้านาที

ช่วงนี้เป็นช่วงที่ต้องตรวจตราควบคุมงานอย่างใกล้ชิด โดย
เฉพาะในหลายๆ ส่วนที่ไฟร์แมนบอกว่าลุล่วงไปเกินเก้าสิบเปอร์เซ็นต์
จะได้ทยอยส่งมอบพื้นที่คืนให้เจ้าของโรงแรมเพื่อให้เปิดให้บริการต่อ
ไป ทั้งนายใหญ่และ พี่ใจจิววัฒน์ หัวหน้าทีมสถาปนิกจึงสั่งให้หล่อน
ไม่ต้องเข้าออฟฟิศ แต่ให้มาที่โครงการเลยทุกวันจนกว่าจะปิดโปรเจกต์

หญิงสาวเลือกที่จะเดินผ่านส่วนที่เก็บงานเกือบเรียบร้อย เพื่อ
สำรวจตรวจตราความถูกต้องว่าทีมงานของ วี.เค. ดีไซน์แอนด์คอน-
สตรัคชันทำได้ตรงตามแบบหรือไม่ หากมีอะไรผิดพลาดไปจะได้บอก
กับทีมงานที่หมกตัวรวมกันอยู่ในห้องประชุมให้แก้ไขได้ทันทั่วๆ ที่ ไม่
ต้องให้นายจ้างมาสั่งแก้ตอนใกล้กำหนดส่งงาน เดี่ยวจะพานต้องเสีย

ค่าล่าช้าไปกันใหญ่ ดีที่คนอย่างหล่อนจำแบบได้ทุกอย่างไปจนถึงแบบงานระบบ ซึ่งทาง วี.เค. ดีไซน์แอนด์คอนสตรัคชันนิยมใช้แบบ Single line diagram เพราะร้อยทั้งร้อยรับแต่งงานที่มีระบบพิเศษ มีรูปแบบการเดินไฟที่ซับซ้อนกว่าอาคารก่อสร้างทั่วไป

ตาหวานกำลังสำรวจความเป็นไปทุกรายละเอียด แม้กระทั่งการฉาบปูนที่โค้งประตู คุณหญิงคนสวยที่วันนี้แต่งตัวโคตรเซ็กซี่ทั้งใช้ตามอง ใช้มือลูบ และใช้ใจสัมผัส เล่นเอาคนหัวแข็งแต่ขี้อ่อนสะอื้นงอ

“คุณหญิงแพรวพรรณรายครับ” ใครบางคนเรียกชื่อหล่อนเสียเต็มยศ

หน้าสวยหันขวับ ตกใจแทบบ้า ไม่นึกว่าจะมีใครมาเดินอยู่ในส่วนที่ยังไม่เปิดให้บริการแบบนี้ แต่พอเห็นเป็นเลขาฯ ของคนหน้าดูที่หล่อนเกลียดขึ้นใจ ก็เบาใจว่าไม่ใช่ผีสาวเทวดาอย่างที่คิดไปทีแรก

“คะ...คะ เอ่อ...คุณเรียกแพรวหรือคะ”

หญิงสาวทำหน้าตาเลอหลลา ชี้อาลัยนิ้วเรียวยาวบอบบางมาที่ตัวเอง

“ครับ”

“แล้วมีอะไรคะ รู้ได้ไงว่าแพรวอยู่ที่นี่”

“ผมให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยดูกล้องวงจรปิดไว้ครับ ตอนแรกนึกว่าจะไปที่ออฟฟิศเสียอีก แต่เขาวอมบอกว่าคุณหญิงมาทางนี้ ไม่ทราบมีอะไรติดขัดหรือเปล่าครับ”

อีกคนถามแบบสุภาพ มองร่างโปร่งบางไวๆ แบบไม่ให้เสียมารยาท ก่อนจะพบว่าเสื้อผ้าที่ดูไม่เข้ากับองค์ประกอบของหน้าสวยร่างงามไม่ทำให้สตรีมีเชื้อสายคนนี้ดูดรอปลงเลย แต่กลับเปล่งประกายแยบยลแปลกๆ

“ไม่เลยคะ แพรวมาตรวจดูงานก่อนเข้าไปที่ออฟฟิศ ว่าแต่คุณ

เถอะ ตามมาถึงนี้มีอะไรคะ”

“คุณฉอนให้มาเชิญคุณหญิง”

“เชิญทำไม หรือเขาเกิดจะเปลี่ยนใจเรื่องเจาะคานขึ้นมา”

นางงามเชิดขึ้นขนานพันทันทิที่ได้ยินชื่อคนที่ทำให้ไม่สบ
อารมณ์ ก่อนจะงงเป็นไก่อตาแตกเมื่อได้ยินประโยคถัดไป

“อันนั้นผมไม่ทราบ ทราบแต่คุณฉอนเชิญให้คุณหญิงไป
รับประทานอาหารเข้าด้วย เชิญทางนี้ครับ”